

REPUBLIKA HRVATSKA

ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU

ZBIRKA ODLUKA

2021.

SADRŽAJ

STVARNO PRAVO	3
<i>OSOBNJE SLUŽNOSTI – PRAVO STANOVANJA</i>	
<i>SUVLASNIŠTVO - ETAŽNO VLASNIŠTVO – PRIČUVA</i>	
<i>SUVLASNIŠTVO – DIOBA</i>	
NASLJEDNO PRAVO	5
<i>UPUĆIVANJE NA PARNICU</i>	
<i>PRELAZAK OSTAVINE NA NASLJEDNIKA - ODGOVORNOST NASLJEDNIKA ZA DUGOVE</i>	
<i>OSTAVITELJA</i>	
<i>NAKNADNO PRONAĐENA IMOVINA</i>	
OBVEZNO PRAVO	9
<i>UGOVOR O DOŽIVOTNOM UZDRŽAVANJU- RASKID UGOVORA</i>	
<i>UGOVOR O OSIGURANJU- OBVEZA UGOVARATELJA OSIGURANJA</i>	
<i>ODGOVORNOST ZA OBJAVLJENU INFORMACIJU- ODGOVORNOST NOVINARA</i>	
<i>POSLOVODSTVO BEZ NALOGA</i>	
RADNO PRAVO	13
<i>PRESTANAK UGOVORA O RADU – SPORAZUM RADNIKA I POSLODAVCA</i>	
<i>PRESTANAK UGOVORA O RADU – SUDSKI RASKID UGOVORA O RADU</i>	
<i>SKLAPANJE UGOVORA O RADU – NIŠTETNOST UGOVORA</i>	
<i>PRESTANAK UGOVORA O RADU – MJEŠOVITI UGOVOR</i>	
<i>PRESTANAK UGOVORA O RADU – OSOBNO UVJETOVANI OTKAZ</i>	
OBITELJSKO PRAVO	23
<i>UZDRŽAVANJE MALOLJETNE DJECE –UZDRŽAVANJE UNUČADI</i>	
EUROPSKO PRAVO	23
<i>NAČELO KONTRADIKTORNOSTI</i>	
<i>OTMICA DJECE - PONAVLJANJE POSTUPKA</i>	
<i>NADLEŽNOST U SPOROVIMA S MEĐUNARODNIM ELEMENTOM – IMENOVANJE PARTNERA</i>	
<i>SKRBNIKOM DJETETA</i>	
PARNIČNI POSTUPAK	27
<i>MJESNA NADLEŽNOST</i>	
<i>ODBACIVANJE TUŽBE</i>	
<i>PREINAKA TUŽBE</i>	
OVRŠNI POSTUPAK	31
<i>OBUSTAVA OVRHE</i>	
<i>OVRHA RADI NAPLATE TROŠKOVA PARNIČNOG POSTUPKA IZ PREDMETA SMETANJA</i>	
<i>POSJEDA</i>	
<i>PRISILNO ZASNIVANJE ZALOŽNOG PRAVA</i>	

STVARNO PRAVO

OSOBNJE SLUŽNOSTI – PRAVO STANOVANJA

Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/03., 7 9/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/09., 143/12, 152/14)

Članak 217. stavak 1.

Članak 39. stavak 1.

Članak 41. stavak 1.

Ukoliko jedan suvlasnik nekretnine osnuje pravo stanovanja u korist treće osobe bez suglasnosti drugih suvlasnika, treća osoba nema valjanu pravnu osnovu za korištenje nekretnine.

Predmet spora je zahtjev za iseljenje tuženika iz nekretnine u Z..., pobliže opisane u izreci pobijane presude te zahtjev za isplatu iznosa od 36.000,00 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, u odnosu na I i II tuženike, za isplatu iznosa od 72.000,00 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, u odnosu na I – III tuženike, sve s osnova naknade koristi ostvarene uporabom tužiteljičinog suvlasničkog dijela predmetne nekretnine te zahtjev za isplatu iznosa od 30.000,00 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, u odnosu na I – III tuženike, s osnova naknade štete zbog amortizacije tužiteljičinog suvlasničkog dijela predmetne nekretnine.

Prvostupanjski sud odbija tužbeni zahtjev i temelji svoju odluku na zaključku da su tuženici kvalificirani suposjednici predmetne nekretnine, na temelju prava uporabe izvedenog iz prava drugog suvlasnika nekretnine M. S., koji ima pravo samostalnog pravnog raspolaganja svojim suvlasničkim dijelom, pravo suposjedovanja nekretnine i korištenja zajedno s tužiteljicom.

Navedeni zaključak prvostupanjskog suda se ne može prihvatiti.

Nije sporno da su tužiteljica i M. S. suvlasnici u jednakim omjerima predmetne nekretnine te da su tuženici suposjednici predmetne nekretnine, po dozvoli M. S., a bez suglasnosti tužiteljice.

Prema odredbama čl. 39. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine, br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06. i 146/08. – dalje u tekstu: ZVDSP), svaki suvlasnik ima pravo sudjelovati u odlučivanju o svemu što se tiče stvari koja je u suvlasništvu (upravljanje stvarju) zajedno s ostalim suvlasnicima (st. 1). Kad je neki suvlasnik poduzeo posao glede suvlasničke stvari bez potrebne suglasnosti ostalih, primjenjuju se pravila o poslovođstvu bez naloga (st. 2).

Prema odredbama čl. 41. ZVDSP-a, za poduzimanje poslova koji premašuju okvir redovitog upravljanja (naročito promjena namjene stvari, veći popravci, dogradnja, nadogradnja, preuređenje, otuđenje cijele stvari, davanje cijele stvari u zakup ili najam na dulje od jedne godine, osnivanje hipoteke na cijeloj stvari, odnosno davanje pokretne stvari u zalog, osnivanje stvarnih i osobnih služnosti, stvarnoga tereta ili prava građenja na cijeloj stvari) potrebna je suglasnost svih suvlasnika (st. 1). U sumnji se smatra da posao premašuje okvir redovitog upravljanja (st. 2).

Prema odredbi čl. 217. st. 1. ZVDSP-a, pravo stanovanja je osobna služnost koja svojega nositelja (stanovatelja) ovlašćuje da se služi nečijom stambenom zgradom ili njezinim dijelom

namijenjenim stanovanju (poslužna stvar) u skladu s tom namjenom, a čuvajući njezinom sućanstvo.

U konkretnom slučaju, suvlasnik stana M. S. osnovao je, u korist tuženika, osobnu služnost prava stanovanja u odnosu na predmetnu nekretninu, protivno odredbi čl. 41. st. 1. ZVDSP-a, obzirom da za isto (nesporno) nije imao potrebnu suglasnost tužiteljice, kao drugog suvlasnika.

Dakle, suprotno zaključku prvostupanjskog suda, prema postojećem zemljišnoknjižnom stanju, tuženici nemaju valjanu pravnu osnovu za korištenje predmetnoga stana.

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj Gž 4807/19 od 31. prosinca 2019.

SUVLASNIŠTVO - ETAŽNO VLASNIŠTVO – PRIČUVA

Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/03., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/09., 143/12, 152/14)

Članak 90. st. 1.

Utvrđenje ništetnosti međuvlasničkog ugovora prethodno je pitanje za postupak koji se vodi radi isplate neplaćene pričuve.

Prvostupanjskim rješenjem pod stavkom I. izreke, prekinut je predmetni postupak, a prema stavku II., postupak će se nastaviti po pravomoćnom okončanju postupka koji se vodi pod poslovnim brojem P-2224/09 ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka njegov završetak.

Protiv rješenja žali se tužitelj zbog žalbenih razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže ukinuti rješenje odnosno nastaviti postupak. Zahtijeva naknadu troškova žalbe.

Žalba je neosnovana.

Pobijano rješenje doneseno je osnovom članka 213. stavka 1. i članka 215. stavka 4. Zakona o parničnom postupku, Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 96/08-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08-ispravak, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, u daljnjem tekstu: ZPP).

Naime, iz obrazloženja rješenja proizlazi da je sud uvidom u spis poslovni broj P-2224/09 utvrdio da se taj postupak vodi radi utvrđenja ništavosti pojedinih odredaba Međuvlasničkog ugovora iz 1997., i to onih temeljem kojih je određen sastav i ovlast Savjeta koji je donio odluke o visini zajedničke pričuve. S obzirom da se predmetni postupak vodi radi isplate neplaćene pričuve to sud smatra da eventualna ništavost Međuvlasničkog ugovora iz 1997., predstavlja u ovom postupku prethodno pitanje u smislu odredbe članka 12. ZPP.

Kako je predmet parnice poslovni broj P-2224/09, utvrđenje ništavosti navedenih odredaba Međuvlasničkog ugovora iz svibnja 1997., kojima je između ostalog određena visina pričuve a predmetom ove parnice je plaćanje pričuve u vezi čega obveza primarno ne proizlazi iz tog Međuvlasničkog ugovora već proizlazi iz odredaba samog Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 30/10, 17/12, 143/12, 152/14).

Međutim, odluka suda u ovoj parnici ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li pravo tužitelja zahtijevati isplatu pričuve upravo u iznosu kako je ugovoren odredbama

Međuvlasničkog ugovora iz svibnja 1997., čija ništetnost je predmetom parnice koja se vodi pod poslovnim brojem P-2224/09, pa odluka suda u ovom predmetu ovisi o prethodnom rješenju tog pitanja (članak 12. ZPP).

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-3682/18 od 1. ožujka 2019.

SUVLASNIŠTVO – DIOBA

Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/03., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/09., 143/12, 152/14)

Članak 47. stavak 1.

Članak 130. stavak 1.

Pravni slijednici upisanog zemljišnoknjižnog suvlasnika koji su suvlasništvo stekli na temelju zakona pasivno su legitimirani u postupku razvrgnuća suvlasničke zajednice.

Rješenjem suda prvog stupnja odbijen je prijedlog predlagatelja radi razvrgnuća suvlasničke zajednice nekretnina.

Po žalbi predlagatelja sud drugog stupnja uvažava žalbu predlagatelja kao osnovanu i ukida rješenje, te predmet vraća istom sudu na ponovan postupak.

Sud prvog stupnja u bitnom utvrđuje da je predlagatelj kao protustranke naznačio nasljednike pokojnog M. N. po rješenju o nasljeđivanju istog suda, pa sud prvog stupnja odbija prijedlog predlagatelja radi razvrgnuća suvlasničke zajednice nekretnina smatrajući da se ono može provesti samo između uknjiženih zemljišnoknjižnih suvlasnika i to sve prema zemljišnoknjižnom stanju, kako u pogledu nekretnine tako i u pogledu suvlasnika (ne sunasljednika i ne suposjednika) koji su jedino legitimirani za sudsko razvrgnuće.

Ovakav pravni stav prvostupanjskog suda je pogrešan. Protustranke su suvlasnički dio nekretnine iza pok. M. N. sukladno čl. 129. i čl. 130. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine broj 91/96, 73/00, 114/01, 141/06 i 146/08-dalje ZVDSP) stekli na temelju zakona te su sukladno čl. 130 st. 1. ZVDSP ovlašteni ishoditi upis stečenog prava vlasništva u zemljišnoj knjizi.

Makar protustranke to nisu učinile, po mišljenju ovog suda, kao pravni slijednici upisanog zemljišnoknjižnog suvlasnika koji su suvlasništvo stekli na temelju zakona, oni su pasivno legitimirani za traženu pravnu zaštitu.

Svako drugo tumačenje kao u konkretnoj situaciji kada protustranke nisu izvršile u zemljišnim knjigama upis stečenog prava predstavljalo bi nerazumno ograničenje prava predlagatelja na razvrgnuće suvlasničke zajednice.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-1056/2020 od 13.listopada 2020.

NASLJEDNO PRAVO

UPUĆIVANJE NA PARNICU

Zakon o nasljeđivanju (Narodne novine br. 48/03., 163/03., 35/05., 112/13., 33/15., 14/19)

Članak 224.

Članak 179.

Osoba koja nema status nasljednika niti stranke u ostavinskom postupku ne može ostvariti svoja prava u ostavinskom postupku, te nema mjesta upućivanju iste na pokretanje parnice zbog spora o sastavu ostavine.

„Pobijanim rješenjem prekinut je postupak iza pok. A. M. (stavak 1. izreke).

Bivša supruga E. M. upućena je na pokretanje parnice protiv zakonskog nasljednika (izvanbračnog sina) I. M. radi utvrđenja da u ostavinsku imovinu ostavitelja ne spada 1/2 dijela druge i treće novosagrađene etaže, koje su sagrađene iznad ranije postojeće dvije garaže na nivou prizemlja i iznad prve garaže, na zgradi u L..., a sve kao bračna stečevina E. M. (stavak 2. izreke).

Zakonski nasljednik I. M. upućen je na pokretanje parnice protiv Đ. M. radi utvrđenja da ugovor o darovanju od 25. travnja 2014. nije pravno valjan, slijedom čega u ostavinsku masu ostavitelja spada i prva etaža sagrađena neposredno iznad dviju garaža, sve na kući koja je označena kao čest.zgr. .. k.o. L.. (stavak 3. izreke).

E. M. i I. M. određen je rok od 15 dana od pravomoćnosti tog rješenja za pokretanje parnice, i daljnji rok od 8 dana za obavještanje ostavinskog suda o pokrenutoj parnici (stavak 4. izreke), te je određeno da će prekid postupka trajati dok se parnice pravomoćno ne završe (stavak 5. izreke), odnosno da će se postupak nastaviti ukoliko E. M. i I. M. ne pokrenu parnice u ostavljenom roku, te završiti bez obzira na njihove zahtjeve u pogledu kojih su upućeni u parnice (stavak 6. izreke).

Protiv tog rješenja žalbu je izjavila E. M. zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se pobijano rješenje ukine u točki 2. izreke, kojom podnositeljica žalbe upućuje u parnicu radi utvrđenja udjela u bračnoj stečevini.

Žalba je osnovana.

Točno je da žaliteljica kao bivša supruga ostavitelja, u ovom ostavinskom postupku nema status nasljednice niti predstavlja stranku u ovom postupku u smislu čl. 179. Zakona o nasljeđivanju (Narodne novine, broj: 81/2003. - dalje: ZN), slijedom čega se o pravima ove osobe ne može raspravljati i odlučivati u ostavinskom postupku, niti ima mjesta primjeni čl. 224. ZN-a o upućivanju na pokretanje parnice zbog spora o sastavu ostavine, već u posebnom parničnom postupku.

Kako je ostavinski sud (unatoč navedenom) pobijanim rješenjem uputio žaliteljicu na pokretanje parnice, valjalo je žaliteljici priznati pravni interes i legitimaciju za podnošenje žalbe.

U povodu žalbe tužiteljice, pazeći po službenoj dužnosti na pravilnu primjenu materijalnog prava, a primjenom naprijed spomenute odredbe čl. 179. ZN-a u smislu koje bivša supruga ne spada u red nasljednika i ne može ostvarivati svoja prava u ostavinskom postupku, ovaj sud zaključuje da nije bilo mjesta upućivanju žaliteljice na pokretanje parnice temeljem čl. 244. ZN-a budući ona svoja prava može ostvarivati samo u posebnom parničnom postupku koji može inicirati neovisno o ostavinskom postupku.

Stoga je, iz navedenog razloga, a ne iz razloga koje u žalbi navodi tužiteljica, rješenje u pobijanom stavku II. izreke valjalo ukinuti bez vraćanja na ponovan postupak (čl. 380. toč. 3.

Zakona o parničnom postupku - Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske 84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011. - pročišćeni tekst, 25/2013., 28/2013., 89/2014.).“

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj Gž-2748/19-2 od 20. prosinca 2019.

PRELAZAK OSTAVINE NA NASLJEDNIKA - ODGOVORNOST NASLJEDNIKA ZA DUGOVE OSTAVITELJA

Zakon o nasljeđivanju (Narodne novine br. 48/03., 163/03., 35/05., 112/13., 33/15., 14/19)

Članak 139. stavak 1.

Članak 125. stavak 1. točka 1.

Nasljednik za kojeg je pravomoćnom presudom utvrđeno da je nedostojan nasljeđivanja izgubio je položaj nasljednika pa nije pasivno legitimiran niti odgovoran za dugove svog prednika.

Predmet spora je regresni zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznos od 25.203,14 kn sa pripadajućim zateznim kamatama kao I da mu nadoknadi trošak parničnog postupka.

Iz utvrđenja prvostupanjskog postupka proizlazi da je otac tuženika potpisao Ugovor o kreditu od 22. svibnja 2001. temeljem kojeg je Raiffeisen banka isplatila namjenski kredit korisniku kredita, a otac tuženika je isti potpisao kao sudužnik. Kako korisnik kredita nije uredno izvršavao svoje obveze iz Ugovora, tužitelj je kao osiguratelj isplatio Raiffeisen banci d.d. Zagreb kao svom osiguraniku iznos od 35.565,65 kn čime je u smislu odredbe čl. 939.st. 1. Zakona o obveznim odnosima (“Narodne novine 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95 7/96 91/96 112/99, 88/01) stekao pravo da tako isplaćeni iznos regresno potražuje od oca tuženika kao sudužnika. Kako je tijekom postupka otac tuženika umro, postupak je nastavljen sa ovdje tuženikom kao sinom pok. koji je pravomoćnim rješenjem O-282/07 od 12.ožujka 2008.proglašen njegovim jedinim zakonskim nasljednikom.

Međutim, pravomoćnom i ovršnom presudom Općinskog suda u Sesvetama, Stalne službe u Dugom Selu poslovni broj P-283/09 od 18.prosinca 2009.utvrđeno je da je tuženik nedostojan nasljeđivanja imovine na temelju rješenja o nasljeđivanju javnog bilježnika Slavice Perić iz Dugog Sela poslovni broj O-283/09 od 12.ožujka 2008. iza smrti svog oca, sve sukladno odredbi čl. 125. toč.1. Zakona o nasljeđivanju (“Narodne novine 48/03, 163/03 I 35/05), jer je tuženik ubio svog oca na težak i okrutan način.

Sud prvog stupnja odbija tužbeni zahtjev obrazlažući svoju odluku u bitnom na način da tuženik nije pasivno legitimiran u ovom predmetu jer je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Sesvetama, Stalne službe u Dugom Selu poslovni broj P-283/09 od 18.prosinca 2009.utvrđeno da je tuženik nedostojan nasljeđivanja na temelju rješenja o nasljeđivanju javnog bilježnika Slavice Perić iz Dugog Sela poslovni broj O-287/07 od 12.ožujka 2008.iza smrti svoga oca, sve sukladno odredbi čl. 125.toč.1. ZN.

Zaključak prvostupanjskog suda prihvaća i drugostupanjski sud.

Naime, tuženik je time što je pravomoćnom i ovršnom presudom Općinskog suda u Sesvetama, Stalne službe u Dugom Selu poslovni broj P-283/09 od 18.prosinca 2009.utvrđeno da je nedostojan nasljeđivanja imovine na temelju rješenja o nasljeđivanju javnog bilježnika Slavice Perić iz Dugog Sela poslovni broj O-282/07 od 12.ožujka 2008.iza smrti svoga oca zapravo izgubio položaj nasljednika istog, a koji je stekao u trenutku njegove smrti.

Kako tuženik nije nasljednik, to nije pasivno legitimira u ovom predmetu, pa je pravilno prvostupanjski sud postupio kada je odbio tužbeni zahtjev u cijelosti.

Županijski sud u Zagrebu broj GŽ-1658/20 od 6. listopada 2020.

NAKNADNO PRONAĐENA IMOVINA

Zakon o nasljeđivanju (Narodne novine br. 48/03., 163/03., 35/05., 112/13., 33/15., 14/19)

Članak 234.

Ukoliko je između nasljednika sporno spada li naknadno pronađena imovina u ostavinu, nasljednici svoje pravo više ne ostvaruju u ostavinskom postupku za raspored naknadno pronađene imovine već svoja prava mogu eventualno ostvarivati neposredno u parnici.

Prvostupanjskim rješenjem odbijen je prijedlog predlagateljice za raspored naknadno pronađene imovine u pogledu k.č.br. 4057/1 upisane u z.k.ul. br. 3204 k.o. Stupnik.

Drugostupanjski sud po žalbi predlagatelja potvrđuje navedeno rješenje.

Pošavši od utvrđenja da je ostavinski postupak iza pok. N. V. P. pravomoćno okončan, da je nasljednica I. Š. podnijela zahtjev da se kao naknadno pronađena imovina iza smrti njenog oca pok. N. V. P. rasporedi k.č.br. 4057/1 k.o. Stupnik, da, prema odredbi čl. 234. st. 1. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 48/03, 163/03, 35/05 i 127/13 - u daljnjem tekstu: ZN), ako se nakon pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju pronađe imovina za koju se u vrijeme donošenja rješenja nije znalo da pripada ostavini, sud neće ponovno raspravljati ostavinu, već će ovu imovinu novim rješenjem rasporediti na temelju prije donesenog rješenja o nasljeđivanju, osim ako se neki od nasljednika odrekao nasljedstva ili je svoj nasljedni dio ustupio sunasljedniku, s time da primjena navedene zakonske odredbe pretpostavlja sporazum nasljednika o opsegu naknadno pronađene ostavinske imovine a da je među nasljednicima sporno da li predmetna čestica kao naknadno pronađena imovina spada u predmetnu ostavinu, sud prvog stupnja utvrdio je da prijedlog nasljednice I. Š. nije osnovan već da ista svoja prava u pogledu k.č.br. 4057/1 k.o. Stupnik može ostvariti neposredno u parnici.

Ispitujući pobijano rješenje u granicama razloga navedenih u žalbama i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava, viši sud nije našao da bi donošenjem pobijanog rješenja ili postupkom koji mu je prethodio bile počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka ili da bi materijalno pravo bilo pogrešno primijenjeno.

Sud prvog stupnja ispitao je sve okolnosti odlučne za donošenje pravilne i zakonite odluke u ovom predmetu, te je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, a za svoje utvrđenje dao je logične i uvjerljive razloge.

Na žalbene navode valja reći da je sud prvog stupnja pravilno utvrdio da sud, sukladno odredbi čl. 234. st. 1. ZN, kada se nakon pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju pronađe imovina za koju se u vrijeme donošenja rješenja nije znalo da pripada ostavini, ponovno ne raspravlja ostavinu već imovinu novim rješenjem raspoređuje na temelju prije donesenog rješenja o nasljeđivanju, osim ako se neki od nasljednika odrekao nasljedstva ili je svoj nasljedni dio ustupio sunasljedniku uz pretpostavku da između nasljednika nema spora o opsegu naknadno pronađene ostavinske imovine.

Ukoliko je pak između nasljednika sporno spada li naknadno pronađena imovina u ostavinu, kao u konkretnom slučaju, nasljednici svoje pravo više ne ostvaruju u ostavinskom postupku koji je pravomoćno dovršen već svoja prava mogu eventualno ostvarivati neposredno u parnici.

Stoga je sud prvog stupnja, utvrdivši da je među nasljednicima sada sporno spada li naknadno pronađena imovina u ostavinu ostavitelja, koje utvrđenje žalitelji svojim žalbama niti ne

osporavaju, pravilno odbio predmetni prijedlog nasljednice I. Š. jer ona svoje pravo može ostvarivati neposredno u parnici.

Županijski sud u Zagrebu broj GŽ-1960/2020 od 19. studenog 2020.

OBVEZNO PRAVO

UGOVOR O DOŽIVOTNOM UZDRŽAVANJU- RASKID UGOVORA

Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18)

Članak 583. stavak 3.

Pravo tražiti raskid ugovora o doživotnom uzdržavanju zato što druga stranka ne izvršava svoju obvezu je imovinsko pravo koje prelazi na nasljednike. Kada primatelj uzdržavanja za života ima pravo tražiti raskid ugovora radi toga što druga strana ne izvršava svoju obvezu, onda i njegovi nasljednici mogu na toj osnovi tražiti raskid ugovora.

Prvostupanjski sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja za raskidom ugovora o doživotnom uzdržavanju, pobliže citiranog u izreci pobijane odluke pod točkom I. stavak 1., uz obrazloženje da raskid ugovora o doživotnom uzdržavanju mogu tražiti samo stranke, a da su to bili S. S. i D. S., a koji da nisu zatražili raskid ugovora pa da tužitelji nisu aktivno legitimirani.

Pogrešno je pravno shvaćanje prvostupanjskog suda.

Pravo tražiti raskid ugovora o doživotnom uzdržavanju zato što druga stranka ne izvršava svoju obvezu je imovinsko pravo koje prelazi na nasljednike. Kada primatelj uzdržavanja za života ima pravo tražiti raskid ugovora radi toga što druga strana ne izvršava svoju obvezu, onda i njegovi nasljednici mogu na toj osnovi tražiti raskid ugovora. Stoga su tužitelji kao zakonski nasljednici ugovarateljice - primateljice uzdržavanja, sada pokojne S. S., aktivno legitimirani u postupku raskida ugovora o doživotnom uzdržavanju.

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj GŽ 1394/18 od 1.rujna 2020.

UGOVOR O DOŽIVOTNOM UZDRŽAVANJU

Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18)

Članak 579. stavak 1.

Okolnost da primateljica uzdržavanja nije bila vlasnica nekretnina kojima je ugovorom o doživotnom uzdržavanju raspolagala ne čini taj ugovor o doživotnom uzdržavanju ništetnim.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim ugovora o doživotnom uzdržavanju između ostalog i zbog razloga što je primateljica uzdržavanja ugovorom raspolagala nekretninama, koje nisu bile u njezinom vlasništvu.

Prvostupanjski sud odbija tužbeni zahtjev, a Županijski sud u Zagrebu odbija žalbu tužitelja i potvrđuje prvostupanjsku presudu uz izraženo pravno shvaćanje da za predmet spora nije odlučna okolnost je li pok. primateljica uzdržavanja bila vlasnica nekretnina odnosno je li ugovorom eventualno raspolagala tuđim nekretninama jer ta okolnost ne čini ugovor o doživotnom uzdržavanju ništetnim u smislu čl. 322. st. 1. ZOO, već taj ugovor u odnosu na vlasnike ili suvlasnike nekretnina ne proizvodi pravne učinke.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-3461/18 od 21. svibnja 2019.

UGOVOR O OSIGURANJU- OBVEZA UGOVARATELJA OSIGURANJA

Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18)

Članak 964. stavak 2.

Troškove spora i druge opravdane troškove nastale radi utvrđivanja osiguranikove odgovornosti osiguratelj snosi u granicama iznosa osiguranja.

Predmet parničnog postupka je zahtjev tužiteljice za naknadu štete koju trpi zbog posljedica ozljeda zadobivenih na radu 19.svibnja 2010.a štetu potražuje od osiguratelja s kojim je poslodavac sklopio ugovor o osiguranju opće odgovornosti od šteta koje su posljedica, između ostalog, procesa rada, s ugovorenim iznosom svote osiguranja za fizičke osobe u iznosu od 130.000,00 kn.

Sud prvog stupnja je tužbeni zahtjev za naknadu štete prihvatio u cijelosti i dosudio tužiteljici iznos od 130.000,00 kn utvrdivši isključivu odgovornost poslodavca – osiguranika tuženika, te zaključivši da šteta koju trpi tužiteljica kao i vrsta ozljede,okolnosti nastanka štetnog događaja, liječenje kroz koje je prošla i sve zaostale posljedice koje je trpi,a ili trpi zbog pretrpljenog straha i bolova, smanjenja životne aktivnosti, naruženosti, kao i činjenica da joj je bila potrebna tuđa pomoć, opravdava i čini osnovanim zahtjev u iznosu koji je dosuđen. Pored navedenog iznosa, sud prvog stupnja dosudio je tužiteljici i troškove parničnog postupka u iznosu od 49.250,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od donošenja prvostupanjske presude.

Ispravno se, međutim, žalbom ukazuje da je u konkretnom slučaju prihvaćanjem zahtjeva za naknadu troškova postupka, čime obveza tuženika prelazi iznos svote osiguranja od 130.000,00 kn sud pogrešno primijenio materijalno pravo sadržano u čl. 964 st.2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine 35/05, 41/08, dalje ZOO). Naime, ugovor o osiguranju sklopljen između poslodavca tužiteljice kao osiguranika i tuženika kao osiguratelja sklopljen je kao dobrovoljno osiguranje opće odgovornosti osiguranika u slučaju štete koja nastane trećima, između ostalih slučajeva, u procesu rada. Pri tome su stanke tog ugovora, krećući se u zakonskim okvirima dopuštenog, općim uvjetima ugovorile da osiguratelj snosi, u granicama iznosa osiguranja, troškove spora i drugih opravdanih troškova radi utvrđivanja osiguranikove odgovornosti, ali uz ograničenje cijele svoje obveze, pa time i obveze plaćanja troškova postupka, do visine svote osiguranja kao gornje granice obveze osiguratelja.

Stoga je pravilnom primjenom materijalnog prava, a s obzirom da je već prihvaćanjem glavnog tužbenog zahtjeva dosegnuta gornja granica osigurane svote, zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka valjalo odbiti kao neosnovan.

Županijski sud u Zagrebu Gž R-358/17 od 28. siječnja 2020.

ODGOVORNOST ZA OBJAVLJENU INFORMACIJU- ODGOVORNOST NOVINARA

Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15)

Članak 1045. stavak 1. i 2.

Autor članka nije ekskulpiran od odgovornosti za štetu koju je eventualno pretrpio tužitelj zbog informacija koje su iznesene u članku time što nije utjecao na izbor informacija koje će biti objavljene u dnevnom listu, odnosno autor odgovara za štetu prema odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Predmet postupka je zahtjev tužitelja za naknadu štete zbog objavljene informacije u medijima a protiv autora članka.

U odnosu na odgovornost 3. tuženika T. K. kao autora članka prvostupanjski sud je naveo sljedeće:

- da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbe čl. 1061. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 – dalje: ZOO) jer 3. tuženik T. K. u trenutku objavljivanja predmetnog članka nije bio zaposlen kod 2. tuženika H. M. d.o.o.,
- da nema mjesta primjeni odredbe čl. 1045. st. 1. u vezi s čl. 1046. i čl. 1100. ZOO-a,
- da je tužitelj u ovoj pravnoj stvari dužan dokazati da su ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu (štetna radnja, šteta, uzročna veza između štetne radnje i štete te protupravnost), pri čemu se navedeno može odnositi samo na one informacije čiji je autor upravo tuženik,
- da to znači da za eventualnu štetu koja je tužitelju nanescena naslovom predmetnog članka, koji nije odredio 3. tuženik T. K. nego je u isključivoj nadležnosti uredništva medija koji je informaciju objavio, ne može odgovarati 3. tuženik, a isto se odnosi i na objavljene fotografije te podnaslove jer za izbor naslova, podnaslova, teksta ispod fotografije i nacrtane strelice prema dolje, predstavlja uredničku obradu, za koju je nadležan i odgovoran glavni urednik medija koji članak objavljuje.

Nadalje, prvostupanjski sud navodi da u konkretnom slučaju tužitelj tvrdi da je za njega šteta nastala objavljivanjem neistinitih informacija u dnevnom listu J. 1. pa zaključuje da u konkretnom slučaju štetnu radnju predstavlja objavljivanje neistinitih informacija, a za isto nije odgovoran 3. tuženik T. K., već eventualno nakladnik. To iz razloga jer je 3. tuženik napisao tekst predmetnog članka, ali samim time tužitelju nije nanescena šteta, budući da je 3. tuženik T. K. predmetni članak dao nakladniku, te on nije utjecao na izbor informacija, koje se u pojedinom mediju objavljuju pa stoga ne postoji adekvatna uzročna posljedična veza između radnje 3. tuženika T. K. i štete za koju tužitelj tvrdi da ju je pretrpio.

Opisani zaključak prvostupanjskog suda nije pravilan.

Sukladno odredbi čl. 21. st. 1. ZM, nakladnik koji informacijom objavljenom u mediju prouzroči drugome štetu dužan ju je naknaditi, izuzev u slučajevima propisanim ovim Zakonom.

Prema odredbi čl. 24. st. 2. ZM glavni urednik je odgovoran, u skladu sa zakonom, za sve objavljene informacije. Odgovornost glavnog urednika odnosi se i na uredničku obradu objavljene informacije (izbor naslova, podnaslova, teksta ispod fotografije i slično).

Međutim, time što autor članka 3. tuženik T. K. nije utjecao na izbor informacija koje će biti objavljene u dnevnom listu, nije ekskulpiran od odgovornosti za štetu koju je eventualno

pretrpio tužitelj zbog informacija koje su iznesene u članku napisanom od strane 3. tuženika T. K. i objavljene u J.l. dana 5. svibnja 2012.

Naime, prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u svezi odgovornosti autora za štetu, koje je izneseno u nizu odluka toga suda, autor odgovora prema odredbama ZOO-a (tako i u odlukama ovoga suda broj Gzz-87/02 od 28. siječnja 2003., Rev-1680/01 od 8. listopada 2004. i Rev-804/98 od 5. rujna 2002.), a i na sjednici Građanskog odjela VSRH održanoj 18. prosinca 2017. nije prihvaćeno pravno shvaćanje da ne bi postojala odgovornost autora za štetu nastalu objavom informacije u medijima prema ZOO-u.

U konkretnom slučaju tužitelj nije ni tvrdio niti dokazivao da bi 3. tuženik T. K. bio zaposlenik 2. tuženika H. M., niti bi to proizlazilo iz rezultata provedenog dokaznog postupka pa nema mjesta primjeni odredbe čl. 1061. st. 2. ZOO-a, kojom je propisano da oštećenik ima pravo zahtijevati popravljavanje štete i neposredno od zaposlenika ako je štetu prouzročio namjerno.

Stoga je u konkretnom slučaju potrebno primijeniti opću odredbu o odgovornosti za štetu iz čl. 1045. st. 1. i 2. ZOO-a, u kojem slučaju se predmnijeva obična nepažnja.

Zbog pogrešnog pravnog pristupa izostali su razlozi o odlučnim činjenicama zbog čega je presudu u odnosu na 3. tuženika valjalo ukinuti.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-837/19 od 29. listopada 2019.

POSLOVODSTVO BEZ NALOGA

Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15)

Članak 1121.

Tužitelj kao suvlasnik nekretnine koji je pokrenuo postupak legalizacije cijele nekretnine i podmirio sve troškove koji su sukladno odredbi čl. 11. Zakona o postupanju nezakonito izgrađenim zgradama bili nužni za provedbu postupka legalizacije, ostvaruje pravo da mu tuženica navedene troškove naknadi u dijelu koji na nju otpada sukladno njenom suvlasničkom dijelu jer se radi o postupanju u smislu čl. 1121. ZOO.

Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu utuženog iznosa koji se odnosi na troškove koje je imao vezano uz legalizaciju nezakonito izgrađene zgrade u suvlasništvu stranaka sve sukladno odredbama Zakona o postupanju s nezakonito izgrađenim zgradama („Narodne novine“, broj: 86/12 i 143/13, u daljnjem tekstu: ZOPSNIZ-a).

Po žalbi tužitelja sud drugog stupnja djelomično prihvaća žalbu tužitelja i dosuđuje tužitelju polovicu troškova koje je podmirio za provedbu legalizacije.

Iz stanja spisa, u odnosu na odlučne činjenice, kao nesporno proizlazi da su stranke suvlasnici nezakonito izgrađene zgrade na čest. zem. 562/3 k.o. Ston ukupne površine 535,46 m² (tužitelj 266,46 m² / tuženica 268,99 m²); da je tužitelj pokrenuo postupak legalizacije navedene zgrade te da je vezano uz taj postupak, koji je dovršen, imao troškove za koje sudskom spisu prileže pravno relevantni dokazi o njihovom podmirenju.

Tijekom prvostupanjskog postupka, kao i u žalbenoj fazi postupka sporno je da li je tuženica, kao suvlasnica sada legalizirane, a prethodno nezakonito izgrađene zgrade, dužna naknaditi tužitelju polovicu troškova, koje je isti podmirio za provedbu legalizacije (čl. 25. st. 1. i 2. i čl. 22. st. 1., 2. i 3. ZOPSNIZ-a), budući da ista taj postupak nije pokrenula.

Odredbom čl. 1121. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 u daljnjem tekstu: ZOO-a) propisano je da se obavljanju tuđeg posla bez naloga ili ovlaštenja može pristupiti samo ako posao ne trpi odgađanje te predstoji šteta ili propuštanje očite koristi.

U konkretnom slučaju tužitelj je sukladno odredbama ZOPSNIZ-a bio ovlašten pokrenuti postupak legalizacije u odnosu na čitavu zgradu, jer je jedino tako legalizaciju i bilo moguće provesti, ali je postupajući na taj način obavljao i tuđi posao, odnosno onaj koji se odnosi na dio zgrade u suvlasništvu tuženice, pri čemu ovaj viši sud smatra da se konkretno postupanje tužitelja može okarakterizirati kao posao koji ne trpi odlaganje, jer je ZOPSNIZ-om određen krajnji rok do kojeg se može pokrenuti postupak legalizacije (30. lipnja 2018.), a propuštanjem pokretanja postupka legalizacije bi nedvojbeno za vlasnika nezakonito izgrađene zgrade predstojala šteta (mogućnost da takva zgrada bude uklonjena), kao i propuštanje očite koristi, koju vlasnici nezakonito izgrađenih objekata ostvaruju pokretanjem postupka legalizacije i legalizacijom njihovim nezakonito izgrađenih objekata.

Odredbom čl. 1124. st. 1. ZOO-a propisano je da poslovođa bez naloga, koji je postupio u svemu kako treba i radio ono što su okolnosti zahtijevale, ima pravo zahtijevati od gospodara posla da ga oslobodi obveza što ih je zbog toga posla uzeo na sebe, da preuzme obveze iz poslova što ih je sklopio u njegovo ime, da mu naknadi sve nužne i korisne izdatke te da mu naknadi pretrpljenu štetu, čak i ako očekivani rezultat nije postignut.

Tužitelj je dostavio u spis dokaz da je podmirio sve troškove koji su, sukladno odredbi čl. 11. ZOPSNIZ-a, bili nužni za provedbu postupka legalizacije, kao i da je platio naknadu za zadržavanje, vodni i komunalni doprinos, koji troškovi su ukupno iznosili 32.186,09 kn radi čega tužitelj ostvaruje pravo da mu tuženica navedene troškove naknadi u dijelu koji na nju otpada (½), odnosno da isplati tužitelju iznos od 16.093,04 kn.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-2553/2020 od 18.studenog 2020.

RADNO PRAVO

PRESTANAK UGOVORA O RADU – SPORAZUM RADNIKA I POSLODAVCA

Zakon o radu (Narodne novine br. 93/14, 127/17, 98/19)

Članak 112. točka 5.

Članak 113.

Odluka o prestanku ugovora o radu koju su potpisali radnik i poslodavac, a kojom se utvrđuju da s danom 7. ožujka 2017. prestaje ugovor o radu sklopljen na neodređeno vrijeme zbog gospodarskih razloga (smanjenja obima posla) te da s tim datumom prestaju sve obveze i potraživanja ugovornih strana, predstavlja sporazum radnika i poslodavca o prestanku ugovora o radu.

Nesporno je da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika temeljem ugovora o radu na određeno vrijeme sklopljenog 8. ožujka 2013.

Dana 7. ožujka 2017. stranke su potpisale "odluku o prestanku ugovora o radu" kojom utvrđuju da sa danom 7. ožujka 2017. prestaje ugovor o radu sklopljen na neodređeno

vrijeme, zbog gospodarskih razloga (smanjenja obima posla) i s tim datumom prestaju sve obveze i potraživanja ugovornih strana.

Tužitelj tvrdi da je riječ o nezakonitoj odluci o otkazu ugovora o radu jer nisu ispunjeni zakonski razlozi za njeno donošenje budući da nije došlo do smanjenja opsega posla, odlukom nije propisan otkazni rok. Eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za poništenje sporazuma temelji na tvrdnji da je prilikom potpisivanja doveden u zabludu od strane tuženika koji mu je tvrdio da se radi o poslovno uvjetovanom otkazu te da mu čini uslugu, kao i da je sporazum potpisao u strahu izazvanom nedopuštenom prijetnjom od strane tuženika koji mu je prijetio izvanrednim otkazom ugovora o radu tereteći ga za otuđenje palete kamena.

Imajući u vidu sadržaj same odluke o prestanku ugovora o radu, iz njega jasno proizlazi suglasna volja stranaka, ovdje tužitelja i tuženika, da sa danom 7. ožujka 2017. prestaje važiti ugovor o radu sklopljen na neodređeno vrijeme.

U smislu odredbi čl. 112. t. 5. i čl. 113. Zakona o radu (Narodne novine, broj: 93/14, dalje: ZR) ugovor o radu prestaje sporazumom radnika i poslodavca, koji sporazum mora biti u pisanom obliku.

.Iz navoda zz tuženika o okolnostima i stvarnom značenju i smislu predmetne “odluke”, koje je prvostupanjski sud prihvatio kao uvjerljive, proizlazi da je u pitanju sporazum stranaka, tužitelj je pristao na njegovo sklapanje nakon što je tuženik utvrdio da mu je otuđio paletu kamena koju je pronašao u dvorištu tužitelja, što je predstavljalo samo po sebi razlog za izvanredni otkaz. Tuženik navodi da je htio izaći ususret tužitelju i stoga su sporazumno dogovorili prestanak radnog odnosa kao i svih međusobnih potraživanja, a u odluci odnosno sporazumu su “paušalno naveli” da radni odnos prestaje zbog smanjenja posla kako bi tužitelj pokušao ishoditi naknadu kod HZZO-a.

Zz tuženika i svjedok Vedran Knezović, komercijalista kod tuženika, su detaljno opisali okolnosti u kojima se pojavila sumnja na pokušaj otuđenja palete kamena iz dvorišta tuženika, koja je potom doista nestala te su ju uočili ispred kuće tužitelja koji je kod tuženika bio de facto poslovođa. Zbog krađe palete tuženik je želio prestanak ugovora o radu s tužiteljem, to mu je usmeno priopćeno u razgovoru koji je prethodio potpisivanju sporazuma, predloženo mu je da se “sporazumno razidu” kako ne bi bila pozivana policija. Nakon usmenog dogovora pisani tekst odluke je sastavila knjigovotkinja tuženika, po riječima zz tuženika on nije pravnik no smatra da je potpisao sporazum s tužiteljem, tužitelj je prije potpisivanja pročitao tekst, poslikao ga mobitelom i poslao odvjetniku a kasnije tijekom dana potpisao.

S druge strane i sam tužitelj potvrđuje da je pročitao tekst “odluke” koju je potpisao pa imajući u vidu u njemu jasno iskazanu volju stranaka za prestankom ugovora o radu, svojim je potpisom potvrdio tu suglasnost. Stoga iz okolnosti ovoga slučaja proizlazi da je u trenutku potpisivanja predmetne “odluke” volja tužitelja bila da njegov radni odnos prestane na temelju sporazuma sa poslodavcem, za opstojnost i valjanost sporazuma nije odlučno kako je naslovljena sporna pisana isprava o sporazumu i okolnosti da je kao razlog naveden prestanak potrebe za radom tužitelja.

Nisu prihvatljive tvrdnje tužitelja da ga je zz tuženika prijevarom doveo u zabludu zbog čega je smatrao da potpisuje primitak odluke o otkazu (čl. 284. Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine, broj: 35/05, 78/15, dalje: ZOO). To ne proizlazi iz prethodno izloženih činjenica o sadržaju prethodnog razgovora sa zz tuženika tijekom kojeg je prihvatio prijedlog da se “sporazumno razidu” i okolnostima potpisivanja “odluke”. Osim toga, u svom iskazu na ročištu 4. srpnja 2018. tužitelj nije tako nešto izjavio, iz iskaza jasno proizlazi da je odluku pročitao, shvatio da mu prema njenom sadržaju prestaje radni odnos s čime se očito suglasio potpisavši ju, suglasivši se i sa prestankom “svih obveza i potraživanja”, odluku je

odnio na Zavod za zapošljavanje radi ostvarenja prava, a tek nakon što u tome nije uspio podnio je tuženiku zahtjev za zaštitu prava.

Uz to, kako tužitelj poriče da je otuđio imovinu tuženika, tvrdi da opseg posla nije bio smanjen, nejasno je koji bi uopće bili motivi tuženika za raskid ugovora o radu, naime zz tuženika izjavio je da je tužitelj inače bio dobar radnik i da je stvarni razlog za prestanak radnog odnosa s njegove strane bio gubitak povjerenja. Stoga nisu uvjerljive tvrdnje o prijevartnom postupanju tuženika već je logično i uvjerljivo da je tužitelj, suočen sa mogućnošću intervencije policije i izvanrednog otkaza ugovora o radu zbog otuđenja tuženikove imovine, svjesno i slobodno pristao na sporazumni prestanak radnog odnosa. Stoga je u konkretnom slučaju ugovor o radu stranaka prestao njihovim valjanim sporazumom te je pravilnom primjenom materijalnoga prava odbijen tužbeni zahtjev tužitelja i njegov eventualno kumulirani tužbeni zahtjev.

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj Gž R-128/2020 od 1. rujna 2020.

PRESTANAK UGOVORA O RADU – SUDSKI RASKID UGOVORA O RADU

Zakon o radu (Narodne novine br. 93/14, 127/17, 98/19)

Članak 125.

Zahtjev za sudski raskid ugovora o radu je akcesorni zahtjev u tužbi radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza ugovora o radu pa se zbog njegove akcesorne prirode ne može naknadno postaviti u novom postupku, kao samostalni zahtjev.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu neisplaćenog dijela bruto plaće za razdoblje od 1.listopada 2013 do 31.kolovoza 2016. u iznosu od 81.974,04 kn s pripadajućim zateznim kamatama, za uspostavu kontinuiteta radnog odnosa od 1.kolovoza 2016 do 31.ožujka 2017. I isplatu mjesečne plaće u iznosu od 8.425,56 kn od rujna 2016.do ožujka 2017. sa zateznom kamatom, kao i zahtjev za sudskim raskidom ugovora o radu sklopljenim 23.veljače 2004. sa danom 31.ožujka 2017. i nadoknadom štete zbog sudskog raskida u iznosu od 67.404,48 kn sa zateznom kamatom.

Sud prvog stupnja prihvatio je u cijelosti tužbeni zahtjev, dok je po žalbi sud drugog stupnja djelomično preinačio prvostupanjsku presudu te odbio zahtjev za sudski raskid ugovora o radu kao i zahtjev za naknadu štete.

Iz obrazloženja odluke suda drugog stupnja:

Pobijanom presudom prihvaćen je i taj zahtjev tužitelja za sudskim raskidom ugovora o radu s datumom 31.ožujka 2017. te tužitelju dosuđena naknada štete u iznosu od 67.404,48 kn s pripadajućom zateznom kamatom pozivom na odredbu čl. 125 Zakona o radu.

Prema odredbi čl. 125 Zakona o radu („Narodne novine 93/14 i 127/17, dalje: ZR9 koja je identična odredbi čl. 117 mjerodavnog Zakona o radu („Narodne novine“ broj 149/09, 61/11 82/12 , 73/13) ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugoorenih mjesečnih plaća toga radnika, ovisno o trajanju radnog odnosa, starosti, te obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

Radnik takav zahtjev može staviti već u tužbi, a može ga podnijeti i do zaključenja glavne rasprave pred sudom prvog stupnja, ali u radnom sporu o kojem se odlučuje o zakonitosti odluke poslodavca o otkazu ugovora o radu.

Naime, zahtjev za sudski raskid ugovora o radu je akcesorni zahtjev u tužbi radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza ugovora o radu

Stoga, takav zahtjev tužitelj zbog njegove akcesorne prirode, ne može naknadno postaviti u novom postupku, kao samostalni zahtjev pa posljedično tome i zahtjev za naknadu štete zbog sudskog raskida dijeli istu pravnu sudbinu.

Dakle institutom sudskog raskida ugovora o radu moguće je koristiti se samo do okončanja glavne rasprave i to u postupku u kojem se odlučuje o zakonitosti otkaza. Stoga se ne može zahtijevati sudski raskid ugovora o radu, a slijedom toga ni naknada štete zbog sudskog raskida, ako se u parnici ne pobija odluka o otkazu ugovora o radu, dakle, ako predmet spora nije utvrđenje nedopuštenosti otkaza ugovora o radu pa je slijedom izloženog odlučno kao pod točkom III ove presude.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž R-1618/2018 od 6. listopada 2020.

SKLAPANJE UGOVORA O RADU – NIŠTETNOST UGOVORA

Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15)

Članak 322. stavak 1.

Ništetan je ugovor o radu koji nije sklopljen u svrhu zasnivanja radnog odnosa radi obavljanja poslova određenog radnog mjesta, već u cilju ostvarivanja prava iz zdravstvenog osiguranja.

„Presudom suda prvog stupnja pod točkom I. izreke je utvrđeno da su Ugovori o radu na neodređeno vrijeme sklopljeni 15. siječnja 2009. između 1. tuženika Š. P. i 2. tuženika A. P. te Aneksa ugovora o radu sklopljen 1. lipnja 2009., ništetni.

Pod točkom II. izreke je naloženo 1. tuženiku Š. P. i 2. tuženiku A. P. isplatiti tužitelju na ime parničnog troška iznos od 2.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja 21. studenoga 2018. pa do isplate, u roku 15 dana.

Protiv prvostupanjske presude žale se 1. tuženik Š. P. i 2. tuženik A. P. zbog svih zakonskih razloga iz odredbe čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje: ZPP) te predlažu preinačiti presudu i odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška tuženicima.

U odgovoru na žalbu 1. i 2. tuženika, tužitelj poriče žalbene navode i predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu.

Žalba je neosnovana.

S obzirom da su u pobijanoj presudi navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, da su razlozi jasni te ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava, nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a. Također nisu počinjene ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 2, 4, 8, 9, 13. i 14. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti temeljem odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a.

Polazeći od utvrđenja:

- da su 1. tuženik Š. P. i 2. tuženik A. P. zaključili dva ugovora o radu 15. siječnja 2009., koja se razlikuju u čl. 2. koji se odnosi na poslove koje će obavljati zaposlenik, zatim u čl. 3. u pogledu mjesta obavljanja poslova i u čl. 10. koji se odnosi na osnovnu plaću pa su istim ugovorima različito navedeni iznosi,

- da su 1. tuženik Š. P. i 2. tuženik A. P. sklopili aneks ugovora sklopljenog 15. siječnja 2009., koji aneks je zaključen 1. lipnja 2009., i njime se mijenja samo čl. 10. ranijeg ugovora, kojim se određuje novi iznos osnovne plaće na 2.814,00 kn,

- da je 1. tuženik Š. P., kao poslodavac, prijavu za obvezno zdravstveno osiguranje dostavio tek 2. veljače 2009., odnosno nakon što je 2. tuženiku A. P. vidno pozlilo te je odvezen na Zavod za hitnu medicinu KBC R... dana 1. veljače 2009. (list 63 spisa),

- da je 2. tuženiku A. P. bolovanje otvoreno 1. ožujka 2009.,

- da je u obrascu 2 IN, kojeg je dostavio 1. tuženik Š. P., navedeno da je 2. tuženik A. P. obavljao parketerske radove pomoćnog radnika na terenu, ručno uz strojeve, pojedinačno, slobodnog ritma, uz uključenu dostavu parketa raznih vrsta i laminata te pomoćnih osnova pri obavljanju vodoinstalacijskih radova i grijanja,

- da bi prema mišljenju vještaka dr. Ž. L., specijaliste rada i sporta, pojedine karakteristike prethodnog opisa radnog mjesta isto svrstale među radna mjesta sa posebnim uvjetima rada "rukovanje parketerskim strojevima, izloženost buci, vibracijama i kemijskim štetnostima laka i ljepila, manipulacija teretom od 40 kg",

- da u spisu postoji svjedodžba o zdravstvenoj sposobnosti radnika od 8. lipnja 2005., a koji poslovi su kvalificirani kao poslovi sa posebnim uvjetima rada, koja je vrijedila dvije godine, tj. do 8. lipnja 2007., tako da ista u trenutku zapošljavanja 2. tuženika A. P. dana 15. siječnja 2009. više nije imala važnosti, osim što, prema mišljenju sudskog vještaka, ukazuje da je radno mjesto parketara kvalificirano kao mjesto sa posebnim uvjetima rada za koje je radno mjesto u trenutku zasnivanja radnog odnosa 2. tuženik. A. P. morao imati odgovarajuću svjedodžbu o zdravstvenoj sposobnosti,

- da je u nalazu i mišljenju vještaka navedeno kako je prema medicinskoj dokumentaciji iz privatne specijalističke ordinacije iz Zavidovića od 22. prosinca 2008. vjerojatno da je 2. tuženik A. P. već tad imao zdravstvenih poteškoća vezano za trbušne organe zbog kojih su učinjene ranije navedene dijagnostičke pretrage, dok se iz medicinske dokumentacije Zavoda za hitnu medicinu KBC Z.. od 1. veljače 2009. saznaje se da je 2. tuženik A. P. unazad dva mjeseca imao bolove u truhu grčevita karaktera u sve kraćim vremenskim intervalima, a unazad 17 dana, dakle od 15. siječnja.2009. su bolovi bili intenzivniji,

- da sudski vještak zaključuje da je 2. tuženik A. P. bio upućen na prethodni pregled prije zaposlenja u bilo koju ordinaciju medicine rada, da je anamnestički iskazao gore navedene tegobe od kojih je patio od početka prosinca 2008. i da je fizikalnim pregledom liječnik utvrdio bolni dio predjela trbuha, vještak vjeruje da bi bio upućen na dodatne pretrage radi razjašnjenja istih pa je mala vjerojatnost da bi izišao s uvjerenjem da je zdravstveno sposoban za poslove parketara i pomoćne pri postavljanju instalacija u prostorijama jer on u tom periodu nije bio sposoban ni za kakav posao,

- da je prilikom davanja izjave na zapisnik kod tužitelja, 2. tuženik A. P. izjavio da on i njegova supruga nisu u nikakvom srodstvu sa 1. tuženikom Š. P., da bi kasnije prilikom saslušanja u obnovljenom postupku tvrdio da su u srodstvu, sud prvog stupnja je pravilno zaključio da je u konkretnoj situaciji očito kako su 1. tuženik Š. P. i 2. tuženik A. P., kao otac i sin, prije zaključenja ugovora znali za zdravstvene probleme 2. tuženika A. P. te da je očito da je njihov cilj bio osigurati za 2. tuženika A. P. obveznu zdravstvenu zaštitu, a time u slučaju bolovanja i naknadu plaće, što je poslodavac i tražio za mjesece travanj, svibanj i lipanj 2009. te je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da je takav ugovor o radu, kao i njegov aneks, suprotan moralu i stoga ništeten u skladu s odredbom čl. čl. 322. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 – dalje: ZOO).

Opisana utvrđenja, zaključke i ocjenu prvostupanjskog suda, 1. tuženik Š. P. i 2. tuženik A. P. nisu uspjeli dovesti u sumnju svojim žalbenim navodima.

Žalitelji u bitnome ističu da sudski vještak, suprotno zadatku koji mu sud odredio rješenjem od 4. svibnja 2017., nije precizirao je li 2. tuženik A. P. bio radno sposoban u trenutku zasnivanja radnog odnosa kod 1. tuženika Š. P. na dan 15. siječnja 2009. i dana 1. lipnja 2009. Suprotno žalbenim navodima, sudski vještak je u svom nalazu i mišljenju od 24. rujna 2018. jasno naveo da 2. tuženik A. P. od početka prosinca 2008., uključujući i 1. lipnja 2009., nije bio "sposoban ni za kakav rad", što nedvojbeno znači da nije bio sposoban ni za poslove parketara, koje je radno mjesto sa posebnim uvjetima rada.

Ovdje valja dodati da je 2. tuženik A. P. na zapisnik sastavljen kod tužitelja dana 23. rujna 2009. (list 41-42 spisa) izjavio da živi u Republici Hrvatskoj od 2005., da je radio "na crno" te nije bio prijavljen niti kod jednog poslodavca i nije imao zdravstveno osiguranje, da se liječi od 1. veljače 2009., da nije u rodbinskom srodstvu s poslodavcem (1. tuženikom Šimom Pejićem), kao niti njegova supruga te da živi na istoj adresi kao i poslodavac.

Dakle, 2. tuženik A. P. je lažno izjavio da nije ni u kakvom srodstvu s poslodavcem, to jest 1. tuženikom Š. P., iako mu je 1. tuženik Š. P. sin, a što je 1. tuženik Š. P. potvrdio u izjavi od 29. rujna 2015. (list 65 spisa) u kojoj je naveo da je 2. tuženik A. P. njegov otac. No, 2. tuženik A. P. je istinito izjavio da živi na istoj adresi kao i poslodavac - 1. tuženik Š. P., budući da je na oba ugovoru o radu od 15. siječnja 2009., na zapisniku od 23. rujna 2009. i na presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Us-5613/11-5 od 12. veljače 2015. kao adresa stanovanja 2. tuženika A. P. navedena V. G., na kojoj je bila prijavljena adresa sjedišta obrta 1. tuženika Š. P., koji obrt je brisan iz Obrtnog registra dana 28. siječnja 2014. (list 51 spisa).

Stoga je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je 1. tuženik Š. P., imajući u vidu njihovo blisko srodstvo i činjenicu da su živjeli na istoj adresi, očito znao za zdravstvene probleme 2. tuženika A. P. te je cilj sklapanja ugovora o radu bio ostvarivanje prava iz zdravstvenog osiguranja za 2. tuženika A. P., koji je primljen na Zavod za hitnu medicinu KBC R.. dana 1. veljače 2009. (a na Zavod za zdravstveno osiguranje je prijavljen dan kasnije – 2. veljače 2009.), pri čemu je od 6. do 19. veljače 2009. bio na u istoj bolnici radi operacijskog liječenja tumora debelog crijeva (list 59 spisa). Da je cilj sklapanja ugovora o radu bio zasnivanje radnog odnosa, onda bi isti bio zaključen znatno prije, jer je 2. tuženik Anto Pejić prilikom svog saslušanja iskazao da je u Republici Hrvatskoj živio od 2001., dok je boravište prijavio od 2005. (zapisnik s ročišta od 13. veljače 2017. – list 71 spisa) te je cijelo vrijeme radio "na crno", a 1. tuženik Š. P. je obrt osnovao 3. travnja 2006. Pritom je 1. tuženik Š. P. u odgovoru na tužbu naveo kako je u Izjavi od 24. ožujka 2006, ovjerenoj od strane javnog bilježnika, pod materijalnom i kaznenom odgovornošću izjavio da će zaposliti djelatnika za obavljanje djelatnosti postavljanja parketa i drugih drvnih obloga, a koju djelatnost je upravo obavljao 2. tuženik A. P., temeljem sklopljenog ugovora o radu, što je evidentirano u obrtnom registru.

Točno je da je u Obrtnom registru evidentirano da A. P., po zanimanju drvni tehničar, obavlja poslove postavljanja parketa i drugih podnih drvenih obloga, s datumom upisa 3. travnja 2006. (list 51 spisa). Dakle, 1. tuženik Š. P. je s 2. tuženikom A. P. mogao sklopiti ugovor o radu još u travnju 2006., ali to nije učinio. Stoga, prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, upravo činjenica da je 2. tuženik A. P. bio u Obrtnom registru evidentiran kao osoba ovlaštena za obavljanje navedenih poslova, a da je takve poslove (prema vlastitom iskazu) obavljao nekoliko godina "na crno" u Republici Hrvatskoj, očito je da sklapanje predmetnih ugovora o radu s datumom 15. siječnja 2009. nije bilo u svrhu zasnivanja radnog odnosa radi obavljanja poslova određenog radnog mjesta (koje je 2. tuženik A. P. faktično obavljao dulje vrijeme), već u cilju ostvarivanja prava iz zdravstvenog osiguranja na koje je prijavljen 2. veljače 2009., i to samo jedan dan nakon što je 2. tuženiku A. P. dijagnosticiran karcinom (dana 1. veljače 2009.), koji je nekoliko dana kasnije operativno liječen.

Iz svih naprijed opisanih razloga, sud prvog stupnja je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo iz odredbe čl. 322. st. 1. ZOO-a kada je prihvatio tužbeni zahtjev u cijelosti.

Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-300/19-2 od 29. listopada 2019.

PRESTANAK UGOVORA O RADU – MJEŠOVITI UGOVOR

Zakon o radu (Narodne novine br. 93/14, 127/17, 98/19)

Članak 4. stavak 4.

Kod mješovitog ugovora, opozivom obveznopravog dijela ugovora ne dolazi automatski i do prestanka radnog odnosa.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nedopuštenosti Obavijesti tuženika od 30. svibnja 2016. i Odluke tuženika od 17. lipnja 2016. te zahtjev za utvrđenje postojanja radnog odnosa kao i protutužbeni zahtjev tuženika za utvrđenjem prestanka radnog odnosa te eventualno kumulirani protutužbeni zahtjev. Osnovanost svoga zahtjeva tužitelj temelji na činjeničnoj i pravnoj osnovi iz koje bi proizlazilo da mu otkazni rok nije mogao početi teći, jer da mu Ugovor o vođenju poslova društva, koji sadržajno predstavlja ugovor o radu, nije otkazan na zakonom propisan način.

Tijekom prvostupanjskog postupka je utvrđeno:

- da je tužitelj na temelju Odluke Nadzornog odbora tuženika od 29.12.2014. obavljao dužnost predsjednika Uprave tuženika uz mandat od 4 godine i da je na temelju te Odluke između njih bio zaključen Ugovor o vođenju poslova društva 30.12.2014. na mandat od 4 godine,
- da je čl. 14. Ugovora o vođenju poslova društva ugovoreno da svaka ugovorna strana ima pravo raskinuti Ugovor jednostranom odlukom o raskidu uz otkazni rok od 2 (dva) mjeseca,
- da je Odlukom Nadzornog odbora od 17. svibnja 2016. tužitelj opozvan sa mjesta predsjednika Uprave tuženika (zbog negativnog financijskog izvješća za 2015. godinu) te da mu je ponuđen Ugovor o radu za radno mjesto Direktor – glavni menadžer projektne prodaje, koji tužitelj nije prihvatio,
- da je tužitelj 30. svibnja 2016. primio Obavijest tuženika o početku tjeka i neodrađivanja otkaznog roka, protiv koje je podnio zahtjev za zaštitu prava dana 10. lipnja 2016., a na koji je tuženik odgovorio dana Odlukom od 17. lipnja 2016. (na listu 10 spisa),
- da je u Odluci od 17. lipnja 2016. odgovoreno tužitelju da mu je tuženik kao poslodavac uručio ugovor o radu koji je imao prijem imenovanja predsjednikom Uprave, pa kako se tužitelj nije očitovao o istom u roku od osam dana, to mu je sukladno čl. 14. Ugovora o vođenju poslova, počeo teći otkazni rok u trajanju od dva mjeseca kao predsjednika Uprave te je time definiran njegov status kao predsjednika Uprave dok će se radnopravni status tužitelja definirati naknadno.

Temeljem takvih utvrđenja, prvostupanjski sud je zaključio da obzirom da Ugovor o vođenju poslova društva sadrži obvezno pravne i radno pravne elemente, raskidom Ugovora o vođenju poslova društva prema odredbi čl. 14. istog Ugovora ne dolazi automatski do prestanka radnog odnosa tužitelja-protutuženika. Isto tako, prvostupanjski sud je zaključio da iz Obavijesti tuženika-protutužitelja od 30. svibnja 2016. je vidljivo da se istom obaviješću tužitelja-protutuženika izvještava o početku tjeka otkaznog roka, bez da se prije toga ikakvom odlukom ili jednostranom izjavom raskinuo Ugovor o vođenju poslova društva u

obvezno pravnom smislu, a isto tako nije donesena odluka tuženika-protutužitelja o raskidu radno pravnog odnosa tužitelja-protutuženika kod tuženika-protutužitelja pa budući da je utvrđeno da je u ovom slučaju izostala jednostrana odluka tuženika-protutužitelja o raskidu Ugovora o vođenju poslova društva, odnosno o otkazu Ugovora o radu tužitelja-protutuženika, to je tužbeni zahtjev osnovan.

Međutim, takav zaključak prvostupanjskog suda nije pravilan i ne može se prihvatiti.

Naime, iz analize Ugovora o vođenju poslova društva od 30. prosinca 2014. kojim je Nadzorni odbor dioničkog društva Vjesnik d.d. tužitelja imenovao predsjednikom Uprave društva Vjesnik d.d. na mandat od 4 godine, proizlazi da navedeni Ugovor ima karakter ugovora o radu i elemente menadžerskog ugovora, dakle, predstavlja mješoviti ugovor koji ima obilježja i menadžerskog ugovora i ugovora o radu, a u čl. 14. navedenog Ugovora je ugovoreno da ga svaka stranka ima pravo raskinuti jednostranom odlukom o raskidu uz otkazni rok od 2 mjeseca (čl. 14.).

Prema tome, tuženik-protutužitelj je imao mogućnost raskinuti navedeni Ugovor uz primjenu ugovorenog otkaznog roka i raskid ugovora odnosno Obavijest tuženika od 30. svibnja 2016. je utemeljena na odluci Nadzornog odbora kojim se tužitelj opoziva sa mjesta predsjednika Uprave Vjesnika d.d. s danom 17. svibnja 2016. te istu treba smatrati jednostranom izjavom o raskidu ugovora iz čl. 14. Ugovora o vođenju poslova društva tako da je pogrešan stav prvostupanjskog suda da tuženik nije jednostranom izjavom volje raskinuo Ugovor o vođenju poslova društva.

Međutim, nije osnovan žalbeni navod tuženika da predmetna Obavijest tuženika – protutužitelja od 30. svibnja 2016. predstavlja otkaz ugovora o radu jer kod mješovitog ugovora kakav je u konkretnom slučaju, opozivom obveznopravnog dijela ugovora ne dolazi automatski i do prestanka radnog odnosa. Naime, kao što iz preostalih žalbenih navoda tuženika-protutužitelja proizlazi, Obavijest tuženika – protutužitelja od 30. svibnja 2016. poduzeta je isključivo radi raskida menadžerskog ugovora o vođenju društva. To je vidljivo iz činjenice da se tuženik u navedenoj Obavijesti poziva na opoziv tužitelja sa mjesta predsjednika Uprave kao i na otkazni rok iz čl. 14. i 15. Ugovora o vođenju poslova Društva, dok se niti u jednom dijelu ne poziva na odredbe Zakona o radu u pogledu otkaza. Navedeno potvrđuje i sam tuženik u Odluci (očitoivanju) na zahtjev na zaštitu prava od 17. lipnja 2016. u kojem je naveo da je u Odluci od 17. lipnja 2016. odgovoreno tužitelju da mu je tuženik kao poslodavac uručio ugovor o radu koji je imao prije imenovanja predsjednikom Uprave, pa kako se tužitelj nije očitovao o istom u roku od osam dana, to mu je sukladno čl. 14. Ugovora o vođenju poslova, počeo teći otkazni rok u trajanju od dva mjeseca kao predsjednika Uprave te je time definiran njegov status kao predsjednika Uprave dok će se radnopravni status tužitelja definirati naknadno.

Kako tužitelj u posebnom postupku nije uspio ishoditi poništenje opoziva Nadzornog odbora Vjesnik d.d., br. NO 3/5-2016 od 17. svibnja 2016. (točka II. odluke Trgovačkog suda posl. br. P-1712/16 od 9. svibnja 2017.), to je neosnovana tvrdnja tužitelja i zaključak prvostupanjskog suda da bi Obavijest tuženika-protutužitelja od 30. svibnja 2016. kojom se raskida menadžerski ugovor bila nedopuštena, slijedom čega niti Odluka-očitovanje na zahtjev za zaštitu prava od 17. lipnja 2016. nije nedopuštena. Dakle, budući je raskid ugovora (Obavijest tuženika-protutužitelja od 30. svibnja 2016. utemeljena na opozivu Nadzornog odbora tuženika od 17. svibnja 2016. koju tužitelj nije uspio poništiti u posebnom postupku – to su Obavijest tuženika-protutužitelja o početku tjeka i neodrađivanja otkaznog roka od 30. svibnja 2016., te Odluka tuženika-protutužitelja od 17. lipnja 2016. zakonite i dopuštene, slijedom čega je u tom dijelu valjalo preinačiti točku I. pobijane odluke temeljem odredbe čl. 373. t. 3. ZPP. (točka II. 1. izreke)

U odnosu na preostali dio tužbenog zahtjeva tužitelja-protutuženika kojim traži utvrđenje postojanja radnog odnosa tužitelja-protutuženika kod tuženika-protutužitelja temeljem

Ugovora o vođenju poslova društva od 30. prosinca 2014., za istaknuti je da budući da je tuženik-protutužitelj raskinuo samo mandatni odnos, a nije istovremeno otkazao Ugovor o radu odnosno nije razriješio radnopravni odnos tužitelja s tuženikom, to osnovano tužitelj-protutuženik ističe da je ostao u radnom odnosu sa tuženikom, pa je pravilno prvostupanjski sud usvojio dio zahtjeva za utvrđenjem postojanja radnog odnosa tužitelja-protutuženika kod tuženika-protutužitelja temeljem Ugovora o vođenju poslova društva od 30. prosinca 2014. Stoga su neosnovani žalbeni navodi tuženika-protutužitelja u tom smislu te je valjalo odbiti žalbu tuženika kao neosnovanu u pobijanom dijelu pod točkom I. izreke u odnosu na utvrđenje postojanja radnog odnosa tužitelja-protutuženika kod tuženika-protutužitelja temeljem Ugovora o vođenju poslova društva od 30. prosinca 2014. te odlučiti kao u izreci pod točkom I.

Međutim, budući je Ugovor o vođenju poslova društva temeljem kojeg tužitelj traži utvrđenje postojanja radnog odnosa tužitelja-protutuženika kod tuženika-protutužitelja sklopljen na određeno vrijeme (mandat od 4 godine) do 30. prosinca 2018., a pri tome imajući u vidu činjenicu da tužitelj nije prihvatio ponuđeni Ugovor kojim se raspoređuje na radno mjesto OJ Prodaja, marketing i nabava, to je valjalo prihvatiti navode tužitelja da je u radnom odnosu, ali samo do isteka Ugovora o vođenju poslova društva, odnosno samo do 30. prosinca 2018. dok je u odnosu na razdoblje nakon toga valjalo prihvatiti protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja i utvrditi da je tužitelju prestao radni odnos kod tuženika-protutužitelja s danom 30. prosinca 2018., tako da je valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu u dijelu pod točkom II. izreke te odlučiti kao pod točkom II. st.2 izreke.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž R-1335/18 od 3.ožujka 2020.

PRESTANAK UGOVORA O RADU – OSOBNO UVJETOVANI OTKAZ

Zakon o radu (Narodne novine br. 93/14, 127/17, 98/19)

Članak 115. stavak 1. točka 2.

Kako tužiteljica nije zdravstveno sposobna raditi noćne smjene to je opravdan razlog za osobno uvjetovani otkaz u smislu odredbe čl. 115 st. 1. toč. 2. Zakona o radu.

Tuženik je Odlukom o redovitom otkazu Ugovora o radu s ponudom izmijenjenog Ugovora o radu od 10. prosinca 2019. tužiteljici redovito otkazao Ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj L-145/2010 od 14. srpnja 2010. zbog nemogućnosti izvršavanja obveza iz radnog odnosa uslijed određenih trajnih osobina, odnosno sposobnosti (redoviti - osobno uvjetovani otkaz - članak 115. stavak 1. točka 2. ZR-a) i istovremeno ponudio sklapanje izmijenjenog Ugovora o radu na neodređeno vrijeme i puno radno vrijeme za radno mjesto Radnik na sortiranju i pakiranju uz obrazloženje da "...Radnica zaposlena na radnom mjestu s posebnim uvjetima rada /Tehničar završne kontrole/ nije zdravstveno sposobna za rad u noćnoj smjeni... s obzirom na zdravstveno stanje Radnice, ali i na potrebe organizacije poslovanja i obavljanja poslova radnog mjesta Tehničar završne kontrole u tri smjene poslodavac je utvrdio kako Radnici ne može osigurati obavljanje poslova radnog mjesta Tehničar završne kontrole izvan noćnog rada... Poslodavac je 28. studenog 2019. ponudio Radnici sklapanje novog ugovora o radu, za radno mjesto Radnik na sortiranju i pakiranju koje odgovara sposobnostima Radnice i koje ne podrazumijeva obvezu rada u noćnoj smjeni... ponuđeni ugovor o radu... Radnica je odbila prihvatiti... s obzirom da Radnica zbog trajnih osobina, odnosno sposobnosti nije zdravstveno sposobna za obavljanje poslova radnog mjesta Tehničar završne kontrole, poslodavac joj otkazuje trenutno važeći Ugovor o radu za radno mjesto Tehničar završne kontrole te istodobno nudi sklapanje novog ugovora o radu za

drugo odgovarajuće radno mjesto Radnik na sortiranju i pakiranju koje ne uključuje obvezu rada u noćnoj smjeni, a uz to poslodavac bi prilagodio poslove radnog mjesta Radnici te je oslobodio obveze dizanja tereta težih od 5 kg s obzirom da Radnica za isto nije zdravstveno sposobna... poslodavac je uzeo u obzir da radnica ima 53 godine života, da je u radnom odnosu kod poslodavca 32 godine i 11 mjeseci i nema obveze uzdržavanja... prije donošenja ove Odluke poslodavac je sukladno članku 150. ZR-a proveo prethodni postupak savjetovanja sa sindikalnim povjerenikom..."

Sud prvog stupnja zaključio je da tužbeni zahtjev nije osnovan jer da je predmetna Odluka o redovitom otkazu Ugovora o radu s ponudom izmijenjenog Ugovora o radu (u daljnjem tekstu: Odluka o otkazu) dopuštena u smislu odredbe članka 115. stavka 1. točke 2. ZR-a, odnosno da tuženik s obzirom na povećanju proizvodnju na radnom mjestu Tehničar završne kontrole i izmijenjenu organizacije rada tog radnog mjesta, nije mogao tužiteljici za koju je ograničen rad noću, ponuditi da ostane raditi na radnom mjestu Tehničar završne kontrole bez da radi noću, već joj je ponudio sklapanje Ugovora o radu za radno mjesto Radnika na sortiranju i parkiranju, kao jedino slobodno radno mjesto, koje je ista odbila prihvatiti, apostrofirajući da je u Odluci o otkazu pravilno naveden razlog otkazivanja, a u obrazloženju na što se odnosi, da je ponudom sklapanja Ugovora o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto Radnik na sortiranju i parkiranju tuženik ispunio svoju obvezu iz članka 72. stavka 7. ZR-a i da kod tuženika, izuzev nudađenih radnih mjesta tužiteljici prije donošenja Odluke o otkaz, nema drugih slobodnih radnih mjesta na kojim bi tužiteljica s obzirom na ograničenja koja su posljedica njezinog zdravstvenog stanja mogla raditi, te da bi privilegiranjem tužiteljičinog položaja vezano za smjenski rad, drugi radnici bili dovedeni u neravnopravan položaj.

Osporavajući prvostupanjsku presudu tužiteljica kao i tijekom prvostupanjskog postupka tvrdi da tuženik nije pravilno naznačio razlog otkaza (tuženik kao poslodavac je trebao donijeti odluku sukladno odredbi članka 115. stavku 1. točki 1. ZR-a, i da nema mjesta osobno uvjetovanom otkazu. Drugostupanjski sud potvrđuje odluku prvostupanjskog suda navodeći kako je u izreci Odluke o otkazu pravilno naznačen razlog otkaza Ugovora o radu (nemogućnost urednog izvršavanja obveza iz radnog odnosa zbog određenih trajnih osobina, odnosno sposobnosti /redoviti, osobno uvjetovan otkaz Ugovora o radu - članak 115. stavak 1. točka 2. ZR-a/), te kako nesporno tužiteljica nije zdravstveno sposobna raditi noćne smjene, to se ne mogu prihvatiti žalbeni navodi u dijelu kojim tužiteljica tvrdi da je sud prvog stupnja pogrešno zaključio da je u Odluci o otkazu Ugovora o radu, razlog otkazivanja pravilno naveden i da tužiteljica zbog svojih trajnih zdravstvenih osobina ne može uredno izvršavati poslove radnog mjesta Tehničara završne kontrole, odnosno da je tuženik trebao donijeti Odluku o otkazu prema odredbi članka 115. stavku 1. Točki 1 ZR-a, a ne prema odredbi članka 115. stavku 1. točki 2. ZR-a).

Osim toga, tužiteljica ispušta iz vida da odredba članka 115. stavka 1. točke 2. ZR-a, koja se kako je navedeno primjenjuje i na slučaj otkaza s ponudom izmijenjenog ugovora, opravdanost razloga za otkaz ugovor o radu veže uz trajne promjene u osobnosti ili sposobnosti radnika, uslijed kojih je radnik objektivno nesposoban za izvršavanje obveza iz radnog odnosa (radnih ih želi izvršavati, ali ih nije u mogućnosti izvršavati zbog bolesti ili stanja koja impliciraju trajnu promjenu njegove osobnosti ili sposobnosti, uslijed koje objektivno nije u mogućnosti raditi određene poslove na način i u uvjetima predviđenim za konkretno radno mjesto).

Budući da se nesporno kod tuženika u proljeće 2019. zbog povećane proizvodnje u novom proizvodnom pogonu ukazala potreba za punim smjenskim radom svih dvanaest radnika koji su radili na radnom mjestu Tehničar zaštite kontrole, jer se u protivnom ne bi mogla organizirati pravilna izmjena tih radnika na tom radnom mjestu (primjerice ako jedan ili više radnika ne bi radio/li noćnu smjenu, ostale radnike bi se moralo opteretiti noćnim smjenama, što nastavno s obzirom na prava radnika koji radi noćnu smjenu, te godišnje odmore i bolovanja, dovodi do problema u organizaciji redovne izmjene kod svih radnika na radnom mjestu Tehničar završne kontrole /manji broj radnika se ne može rotirati u smjenama/, a time i do održavanja povećanog obima proizvodnje), to se ne mogu prihvatiti žalbeni navodi tužiteljice da ju je tuženik mogao rasporediti da poslove radnog mjesta Tehničar zaštite kontrole obavlja samo u prvoj i drugoj

smjeni, odnosno da to ne bi bilo pogodovanje u odnosu na ostale radnike koji rade i noćnu smjenu na radnom mjestu Tehničar zaštite kontrole.

Prema tome, pravilno je sud prvog stupnja utvrdio činjenično stanje i zaključio da je predmetni otkaz s ponudom izmijenjenog ugovora zakonit i dopušten (članak 115. stavak 1. točka 2. ZR-a)

Županijski sud u Zagrebu broj Gž R-1277/2020 od 21. siječnja 2021.

OBITELJSKO PRAVO

UZDRŽAVANJE MALOLJETNE DJECE –UZDRŽAVANJE UNUČADI

Obiteljski zakon (Narodne novine br.103/15, 98/19, 47/20)

Članak 288. stavak 2.

Plaćanje uzdržavanja maloljetnog djeteta u manjem opsegu, odnosno neredovito plaćanje nema značaj neplaćanja uzdržavanja.

„Plaćanje uzdržavanja u manjem opsegu kao i neredovito plaćanje nema značaj neplaćanja uzdržavanja od strane roditelja kako je to pravilno zaključio prvostupanjski sud jer, ako roditelj uopće ne doprinosi za uzdržavanje, bez obzira na razloge zbog kojih on te čini, tek tada dolazi do obveze uzdržavanja od strane djeda i bake ukoliko su poduzete sve radnje prema roditelju radi ispunjena zakonske obveze uzdržavanja.“

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj Gž Ob-70/20-2 od 21. siječnja 2020.

EUROPSKO PRAVO

NAČELO KONTRADIKTORNOSTI

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br.53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19)

Članak 5.

Nacionalni sud može po službenoj dužnosti utvrditi ništetnost pojedinih odredaba potrošačkog ugovora, međutim opće pravilo saslušanja stranaka i kontradiktornost postupka zahtijeva da prije te odluke o toj činjenici obavijesti stranke i pozove ih da se očituju, uvažavajući formalne zahtjeve nacionalnog prava.

Sud prvog stupnja odbio je kao neosnovan prigovor mjesne nenadležnosti jer je utvrdio da je ništetna odredba čl. 14. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031261260/51400607-5102492265 od 29. lipnja 2005. kojom je ugovoreno da je u slučaju spora nadležan sud u mjestu sjedišta banke. Ujedno se sud prvog stupnja pozvao na Direktivu 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, koja je implementirana u hrvatski pravni sustav Zakonom o zaštiti potrošača.

Tuženik u žalbi ističe da je Sud Europske Unije donio odluku poslovni broj C-472/11 Banif Plus Bank Zrt protiv C. C. i V. C. od 21. veljače 2013. povodom prethodnog pitanja o tumačenju Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koja se odnosi na situacije u kojima je sud na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti utvrdio ništetnost pojedine odredbe sadržane u potrošačkom ugovoru. Tuženik navodi da je navedenom presudom Sud Europske unije izrazio shvaćanje da nacionalni sud može po službenoj dužnosti utvrditi ništetnost pojedinih odredaba potrošačkog ugovora, međutim opće pravilo saslušanja stranaka i kontradiktornost postupka zahtijeva da prije te odluke o toj činjenici obavijesti stranke i pozove ih da se očituju, uvažavajući formalne zahtjeve nacionalnog prava.

Prije svega valja reći da prethodni postupak pred Sudom Europske Unije pokreće nacionalni sud pred kojim se neko pitanje europskoga prava pojavi kao relevantno za odlučivanje u predmetu. Nacionalni sudovi u tom postupku mogu Sudu postavljati pitanja tumačenja i pitanja valjanosti prava Europske unije. Nacionalni sud koji je postavio pitanje vezan je tumačenjem Suda, a tumačenjem su vezani i ostali nacionalni sudovi koji razmatraju jednak problem. Na taj se način u pravnom sustavu Europske unije osigurava ujednačenost prava.

Prema tome, a osobito uzimajući u obzir da se sud prvog stupnja u svojoj odluci pozvao upravo na Direktivu 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, isti je vezan predmetnim tumačenjem koje je sadržano u odluci Suda Europskog Suda odluku poslovni broj C-472/11 od 21. veljače 2013.

Ovaj sud je utvrdio da sud prvog stupnja nije pozvao stranke da se u podnescima ili na ročištu održanom 14. listopada 2019. očituju u pogledu ništetnosti odredbe čl. 14. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031261260/51400607-5102492265 od 29. lipnja 2005., već je odluku donio po službenoj dužnosti bez da su se stranke o tome prethodno izjasnile. Na taj način sud prvog stupnja nije poštivao kontradiktornost postupka kako na to upućuje odluka Suda Europske Unije poslovni broj C-472/11 od 21. veljače 2013.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-695/20 od 3. rujna 2020.

OTMICA DJECE - PONAVLJANJE POSTUPKA

Zakon o provedbi konvencije o građanskopravnim vidovima međunarodne otmice djece (Narodne novine br. 99/19)

Članak 25. stavak 6.

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br.53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19)

Članak 428.a

Odredbom članka 25. stavkom 6. Zakona o provedbi konvencije o građanskopravnim vidovima međunarodne otmice djece (Narodne novine, broj: 99/2019.) propisano je da revizija i prijedlog za ponavljanje postupka u postupku povodom zahtjeva za povratak protupravno odvedenog ili zadržanog djeteta nisu dopušteni. Međutim, odredba članka 428. a ZPP-a u odnosu na odredbu članka 25. stavak 6. navedenog Zakona koja je prohibitorna norma, predstavlja specijalno dopuštenje ili iznimku (permisivnu

normu) s obzirom da se odnosi samo na jednu posebnu situaciju kad Europski sud za ljudska prava utvrdi povredu kojeg ljudskog prava ili temeljne slobode zajamčene EKZLJP-a.

Prvostupanjskim rješenjem odbačen je prijedlog za ponavljanje postupka koji je pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu vođen pod poslovnim brojem R10-538/2012 radi povratka djeteta prema Haškoj konvenciji o građanskopravnim aspektima međunarodne otmice djece iz 1980 .a pozivom na odredbu čl. 25. stavkom 6. Zakona o provedbi konvencije o građanskopravnim vidovima međunarodne otmice djece (Narodne novine, broj: 99/2019.) Po žalbi predlagatelja drugostupanjski sud ukida navedeno rješenje i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovni postupak.

Iz obrazloženja drugostupanjskog suda:

Naime, iz stanja spisa proizlazi da je predlagatelj pozivom na odredbu članka 428. a ZPP-a nadnevk 8. kolovoza 2019. podnio zahtjev za izmjenu odluke donesene u pravomoćno okončanog postupka koji se vodio pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem R1-538/2012, uz obrazloženje da je po njegovu zahtjevu Europski sud za ljudska prava odlukom od 2. svibnja 2019. utvrdio da je Republika Hrvatska povrijedila njegova prava zajamčena EKZLJP-a, jer da postupak koji je vođen radi povratka djeteta prema Haškoj konvenciji o građanskopravnim aspektima međunarodne otmice djece iz 1980 (u daljnjem tekstu: Haška konvencija) nije bio pošten /"hrvatski sudovi u postupku nisu uključili predlagatelja u mjeri dovoljnoj za zaštitu njegovih interesa, a slijedom čega je došlo do povrede njegovih prava na pošteno suđenje i obiteljski život"/ (list 460. - 462. spisa), kojem prijedlogu se protustranka protivi, apostrofiranjem dobrobiti djeteta (list 466. - 467. spisa).

Postkonvencijom (EKZLJP-a) odredbom članka 428. a ZPP-a (Podglava 5 a koja je na snazi od 1. prosinca 2003.) na kojoj žalitelj temelji predmetni zahtjev propisano je da u slučaju kad Europski sud za ljudska prava utvrdi povredu kojeg ljudskog prava ili temeljne slobode zajamčene Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i dodatnih Protokola uz tu Konvenciju koje je Republika Hrvatska ratificirala, stranka može, u roku od trideset dana od konačnosti presude Europskog suda za ljudska prava, podnijeti zahtjev sudu u Republici Hrvatskoj koji je sudio u prvom stupnju u postupku u kojemu je donesena odluka kojom je povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda, za izmjenu odluke kojom je to pravo ili temeljna sloboda povrijeđeno (stavak 1.), da se postupak iz stavka 1. provodi se uz odgovarajuću primjenu odredaba o ponavljanju postupka (stavak 2.) i da su u ponovljenom postupku sudovi dužni poštivati pravna stajališta izražena u konačnoj presudi Europskog suda za ljudska prava kojom je utvrđena povreda temeljnog ljudskog prava ili slobode (stavak 3.).

Prema tome, kako predlagatelj svoje traženje temelji na povrijeđenim pravima priznatim EKZLJP-a, to je sud prvog stupnja bio dužan pored općih procesnih pretpostavaka za dopustivost traženja ponavljanja postupka, ispitati udovoljava li predmetni prijedlog posebnim pravilima s obzirom na formu i sadržaj, traži li se ponavljanje protiv odluke protiv koje je traženje dopušteno, je li prijedlog podnesen u zakonskom roku, je li zasnovan na razlozima zbog kojih se ponavljanje (izmjena odluke) može tražiti i postoje li u pogledu razloga zbog kojih se ponavljanje traži specifične pretpostavke, te zavisno od istoga odbaciti ili odbiti isto.

Naime, točno jest da je odredbom članka 25. stavkom 6. Zakona o provedbi konvencije o građanskopravnim vidovima međunarodne otmice djece (Narodne novine, broj: 99/2019.) kojim Zakonom je uređena nadležnost i ovlasti tijela te postupak u svezi sa zahtjevima koji se podnose u Republici Hrvatskoj na temelju Haške konvencije propisano da revizija i prijedlog za ponavljanje postupka u postupku povodom zahtjeva za povratak protupravno odvedenog ili zadržanog djeteta nisu dopušteni.

Međutim, isto tako točno jest da je odredba članka 428. a ZPP-a u odnosu na odredbu članka 25. stavak 6. navedenog Zakona koja je prohibitorna norma, predstavlja specijalno dopuštenje ili iznimku (permissivnu normu) s obzirom da se odnosi samo na jednu posebnu situaciju kad Europski sud za ljudska prava utvrdi povredu kojeg ljudskog prava ili temeljne slobode zajamčene EKZLJP-a.

Stoga je uvažena žalba predlagatelja, ukinuto rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj R1O-538/2012-114 od 12. ožujka 2020. i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovan postupak.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž Ob-457/20 od 20.siječnja 2021.

NADLEŽNOST U SPOROVIMA S MEĐUNARODNIM ELEMENTOM – IMENOVANJE PARTNERA SKRBNIKOM DJETETA

Uredba Vijeća o nadležnosti, priznavanju i izvršavanju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću br. 2201/2003

Članak 1

Postupak u povodu prijedloga 1.predlagateljice da se 2.predlagateljica, kao njena životna partnerica imenuje partnerom-skrbnikom mlljt. E.K. kojeg je rodila 1. predlagateljica je postupak o stvari povezanoj s roditeljskom odgovornošću na koji se primjenjuje Uredba Vijeća br. 2201/2003 od 27. studenog 2003 o nadležnosti, priznavanju i izvršavanju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću.

Predmet postupak je prijedlog 1.predlagateljice da se 2.predlagateljica, kao njena životna partnerica imenuje partnerom-skrbnikom mlljt. E.K. kojeg je rodila 1.predlagateljica, a temeljem odredbe čl. 45. St. 2. Zakona o životnom partnerstvu („Narodne novine 92/14-dalje ZŽP).

Prvostupanjski sud je prijedlog odbacio zaključivši da za rješavanje po tom prijedlogu nije nadležan sud u Republici Hrvatskoj utvrdivši da predlagateljice borave u Kraljevini Norveškoj zajedno sa mlljt. djetetom, a sve pozivom na Uredbu Vijeća br. 2201/2003 o nadležnosti, priznavanju i izvršavanju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću (dalje Uredba).

Žaliteljice u bitnom smatraju da predmetni postupak nije u vezi s roditeljskom odgovornošću zbog čega da se ne može primijeniti Uredba na koju se poziva prvostupanjski sud.

Iz obrazloženja odluke Županijskog suda:

Odredbom čl. 1. Uredbe propisuje se područje primjene Uredbe pa je tako pod točkom 1.b Uredbe propisano da se odredbe Uredbe primjenjuju bez obzira na prirodu suda, u građanskim stvarima koje se odnose na dodjelu, izvršavanje, prijenos, ograničenje ili oduzimanje roditeljske odgovornosti.

Prema odredbi čl. 1. Uredbe u točki 7 propisana je, između ostalih, definicija roditeljske odgovornosti prema kojoj izraz „roditeljska odgovornost“ označava prava i obveze koje se odnose na dijete i njegovu imovinu, koje su sudskom odukom dodijeljena fizičkoj ili pravnoj osobi, primjenom prava ili sporazumnim pravnim učinkom. Ovaj izraz uključuje i prava roditeljske skrbi i odgoja djeteta te prava za kontakt s djetetom. U točki 8 navedene odredbe definirano je tko je nositelj roditeljske odgovornosti, a to je osoba koja ima roditeljsku odgovornost prema djetetu.

Odredbom čl. 47. st. 1. ZŽP propisano je da temeljem odluke suda o partnerskoj skrbi nad maloljetnim djetetom partner-skrbnik djeteta stječe roditeljsku skrb te sva prava i obveze koja iz tog proizlaze. Iz navedenog slijedi da partner skrbnik temeljem odluke suda o partnerskoj skrbi

steže roditeljsku skrb, a roditeljska skrb uključuje roditeljsku odgovornost sukladno čl. 91. Obiteljskog zakona (Narodne novine b. 103/15).

Dakle, temeljem odluke suda o partnerskoj skrbi, a što je predmet ovog postupka, partner skrbnik postaje nositelj roditeljske odgovornosti a upravo je dodjela roditeljske odgovornosti, između ostalih, područje primjene Uredbe propisano odredbom čl. 1 Uredbe.

Međutim, kako se prema odredbi čl. 8 Uredbe nadležnost određuje prema uobičajenom boravištu djeteta u trenutku podnošenja prijedloga, a uobičajeno boravište mljt. djeteta je u trenutku podnošenja prijedloga bilo u Republici Hrvatskoj to drugostupanjski sud ukida pobijano rješenje i vraća predmet sudu prvog stupnja na daljnji postupak.

Županijski sud u Zagrebu broj GžOb-728/20 od 5.siječnja 2021.

PARNIČNI POSTUPAK

MJESNA NADLEŽNOST

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br.53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19)

Članak 56. stavak 1.

Zahtjev za isplatu najamnine predstavlja spor iz čl. 56. st. 1. ZPP pa postoji isključiva nadležnost suda na čijem se području nalazi nekretnina.

Predmet spora je zahtjev za isplatu najamnine ugovorene ugovorom o najmu zaključenom na određeno vrijeme, za stan u Zagrebu, A. Š. 31.

Općinski sud u Splitu proglasio se mjesno nenadležnim, te je određeno da će se po pravomoćnosti rješenja predmet ustupiti nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

Iz odluke suda drugog stupnja:

Iako prvostupanjski sud nepotrebno u obrazloženju navodi da je tužitelj podnio prigovor mjesne nenadležnosti obzirom da sukladno čl. 20. St. 1. ZPP sud se može oglasiti mjesno nenadležnim samo u povodu prigovora tuženika, očito je da e je sud po službenoj dužnosti proglasio mjesno nenadležnim u smislu odredbe čl. 20 st. 2. ZPP po kojoj se sud može proglasiti mjesno nenadležnim samo kad postoji isključiva mjesna nadležnost nekog drugog suda najkasnije do upuštanja tuženika u raspravljanje o glavnoj stvari (u parnici) a do donošenja pobijanog rješenja tuženik se nije upustio u raspravljanje o glavnoj stvari.

Sukladno čl. 56. st. 1. ZPP postoji isključiva nadležnost suda na čijem se području nalazi nekretnina ako se radi o najamnom odnosu na nekretnini a što u ovom slučaju je, obzirom da spisu prileži zaključeni ugovor o najmu stana na određeno vrijeme između stranaka za razdoblje do 30. listopada 2015, a iz iznosa utužene tražbine i početka tijeka kamata na pojedine iznose je jasno razvidno da se utuženi iznosi odnose upravo na neplaćenu najamninu prema tom ugovoru.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-4001/19 od 8.srpnja 2020.

ODBACIVANJE TUŽBE

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19)

Članak 288. stavak 2.

Sud može odbaciti tužbu ako utvrdi da o istom tužbenom zahtjevu među istim strankama već teče parnica tek na pripremnom ročištu ili eventualno na ročištu za glavnu raspravu ako nije održano pripremono ročište.

Prvostupanjskim rješenjem odbačena je tužba pozivom na odredbu čl. 194. st. 3. ZPP jer je utvrđeno da o istoj pravnoj stvari već teče parnica.

Drugostupanjski sud po žalbi tužitelja ukida navedeno rješenje i predmet vraća istom sudu na ponovni postupak.

Iz obrazloženja odluke suda drugog stupnja:

Osnovano žalitelj navodi da je sud prvog stupnja odbacio tužbu tužitelja odnosno donio pobijano rješenje protivno odredbi čl. 288. st. 2. ZPP. Naime, prema navedenoj odredbi, osim rješenja koja je ovlašten donositi nakon prethodnog ispitivanja tužbe na pripremnom ročištu sud između ostalog donosi i rješenje o odbacivanju tužbe ako utvrdi da o istom tužbenom zahtjevu među istim strankama već teče parnica. Navedeno znači da takvu odluku sud može donijeti tek na pripremnom ročištu ili eventualno na ročištu za glavnu raspravu ako nije održano pripremono ročište.

Kako je u konkretnom slučaju o odbacivanju tužbe odlučeno prije pripremnog ročišta, sud prvog stupnja počinio je bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st 1. ZPP a u vezi s pogrešnom primjenom odredbe čl. 288. st. 2 ZPP koja je imala utjecaj na zakonitost prvostupanjske odluke, slijedom čega je prvostupanjsko rješenje valjalo ukinuti i vratiti predmet istom sudu na ponovni postupak, a temeljem odredbe čl. 380 toč. 3. ZPP.

Županijski sud u Zagrebu broj GŽ R-1060/2020 od 23.studenog 2020.

ODBACIVANJE TUŽBE- NEDOSTATAK PRAVNOG INTERESA

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19)

Članak 288. stavak 2.

Kada tužitelj posjeduje izjavu suglasnosti o zaplijeni plaće ovjerenu po javnom bilježniku koja ima svojstvo ovršne isprave sukladno odredbe čl. 178. st. 2. i 5. Ovršnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja suglasnosti o zaplijeni plaće ("Narodne novine" broj 57/96, 29/99, 42/00 – Odluka Ustavnog suda RH, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, u daljnjem tekstu OZ) odnosno odredbi čl. 202. st. 1., 2. i 5. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 tužitelj raspoložbe ovršnom ispravom temeljem koje može protiv tuženika kao dužnika tražiti ovrhu bilo na plaći bilo na drugim predmetima ovrhe, onda tužitelju nedostaje pravni interes za kondemnatornu zaštitu

Prvostupanjskim rješenjem sud je odbacio tužbu kao nedopuštenu i ukinuo u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Jelice Kovačić poslovni broj Ovrv-1268/19 od 20. svibnja 2019. pošavši od utvrđenja da za kondemnatornu tužbu tužitelj u pravilu ne

mora posebno dokazivati postojanje pravnog interesa ali da mora imati pravni interes za ostvarivanje pravne zaštite koju na drugi način ne može ostvariti. U konkretnom slučaju tuženik je, za osiguranje naplate potraživanja iz ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103453980 od 6. ožujka 2007. i aneksa istog, tužitelju izdao, u svojstvu sudužnika, izjavu suglasnosti o zaplijeni plaće ovjerenu po javnom bilježniku koja ima svojstvo ovršne isprave sukladno odredbe čl. 178. st. 2. i 5. Ovršnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja suglasnosti o zaplijeni plaće ("Narodne novine" broj 57/96, 29/99, 42/00 – Odluka Ustavnog suda RH, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, u daljnjem tekstu OZ) odnosno odredbi čl. 202. st. 1., 2. i 5. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17) pa sud prvog stupnja zaključuje da tužitelj raspolaže ovršnom ispravom temeljem koje može protiv tuženika kao dužnika tražiti ovrhu bilo na plaći bilo na drugim predmetima ovrhe, dakle da već ima ovršnu ispravu radi naplate tražbine iz ugovora o kreditu te da nema pravni interes za vođenje ovog postupka te posljedično navedenom odbacuje tužbu.

Ovakvo pravno stajalište prihvaća i drugostupanjski sud.

Iz obrazloženja odluke suda drugog stupnja:

Postojanje pravnog interesa je procesna pretpostavka za dopuštenost suđenja u određeno pravnoj stvari, na koju sud pazi po službenoj dužnosti. Zbog nepostojanja pozitivnih procesnih pretpostavki odnosno zbog postojanja procesnih smetnji, tužba se u pravilu mora kao nedopuštena odbaciti.

Točno tužitelj u žalbi navodi da o postojanju pravnog interesa ZPP govori samo kod tužbe na utvrđenje (čl. 187. ZPP-a) a kod kondemnatorne tužbe samo u čl. 186.c (koja propisuje da tužitelj koji dokaže postojanje pravnog interesa, može i prije dospelosti utužene tražbine zatražiti od suda donošenje presude za ispunjenje dužne činidbe u vrijeme njezine dospelosti).

Međutim odredba čl. 288. st. 2. ZPP-a propisuje da je sud dužan odbaciti tužbu ako utvrdi da ne postoji pravni interes za podnošenje tužbe na utvrđenje time da je u teoriji i judikaturi domašaj ove odredbe proširen na sve vrste tužbi.

Iako tužitelj u pravilu ima pravni interes tražiti kondemnatornu zaštitu i nije ga dužan posebno dokazivati jer se njegovo postojanje presumira u određenim slučajevima pravni interes mu ipak može nedostajati zbog postojanja neke od negativnih procesnih pretpostavki (procesnih smetnji) za vođenje parnice (litispendencija, sudska nagodba, pravomoćno presuđena stvar).

Pri tome valja imati na umu da sve negativne procesne pretpostavke se u biti svode na pozitivnu procesnu pretpostavku postojanja pravnog interesa za vođenje parnice. U razloge za osporavanja postojanja pravnog interesa ponajprije bi spadali slučajevi u kojima bi aktivna stranka raspolagala pravnim instrumentom kojim bi mogla (u bitnome) ostvariti onaj pravnozaštitni rezultat koji bi mogla ostvariti i na temelju meritorne odluke čije donošenje traži. Tu bi pripadali slučajevi u kojima bi stranka već imala ovršnu ispravu, zbog čega u načelu ne bi iznova smjela tužiti. U tom smislu ne bi bila dopuštena kondemnatorna tužba ako bi stranka već raspolagala ovršnom javnobilježničkom ispravom ili pak izjavom o suglasnosti za pljenidbu plaće koja ima pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i ima svojstvo ovršne isprave na temelju koje se može tražiti ovrha protiv dužnika i na drugim predmetima ovrhe (čl. 178. st. 2. i 5. OZ).

Posljedično navedenom, pravilno je stajalište prvostupanjskog suda da u konkretnom slučaju tužitelju nedostaje pravni interes s obzirom da već (nesporno) raspolaže ovršnom ispravom koja mu omogućava ostvariti onu pravnu korist koju u osnovni hoće ostvariti tražeći kondemnatornu zaštitu pa provođenjem (ovog) iniciranog postupka (prijedlogom za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave odnosno tužbom) ne bi mogao očekivati određenu (drugačiju, povoljniju) pravnu korist.

Prema tome pravilno je sud prvog stupnja postupio kada je odbacio tužbu (arg. ex. čl. 288. st. 2. ZPP) te kada je, posljedično navedenom, temeljem čl. 451. st. 3. ZPP, ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-4254/19 od 5. studenog 2020.

PREINAKA TUŽBE

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19)

Članak 192. stavak 2.

Novi Orijehtacijski kriteriji mogu biti osnova za preinaku tužbe sukladno čl. 192. st. 2. ZPP. Zauzimanje novog pravnog shvaćanja od strane najvišeg suda našeg pravnog poretka, a kako je to učinjeno na sjednici Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Su-IV-47/2020-5, treba tumačiti kao okolnost koja tužiteljici daje pravo da preinači tužbu i nakon zaključenja prethodnog postupka jer je bez svoje krivnje nije mogla preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

Rješenjem suda prvog stupnja dopuštena je preinaka tužbe s obrazloženjem, u bitnom, da je nesporno kako je Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela održanog 15. lipnja 2020. godine, poslovni broj: Su-IV-47/2020-5 zauzeo pravno shvaćanje kojim je izmijenio Orijehtacijske kriterije i iznose za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete, na način da se tada prihvaćeni iznosi naznačeni u novčanim jedinicama povećavaju za 50% te se primjenjuju na sve parnične postupke za naknadu neimovinske štete u svim stupnjevima suđenja tj. od dana prihvaćanja na predmetnoj sjednici VSRH. Obzirom su, dakle, Orijehtacijski kriteriji i iznosi za utvrđivanje visine pravične novčane naknade neimovinske štete VSRH doneseni na sjednicama 5. ožujka 2020. godine i 15. lipnja 2020. godine, a istima je izrijekom i nedvosmisleno određeno, da se primjenjuju "...i na obvezne odnose nastale nakon 1. siječnja 2006. i stupanja na snagu ZOO/05.", te "...na sve parnične postupke za naknadu neimovinske štete u svim stupnjevima suđenja (ubuduće), tj. od dana prihvaćanja na sjednici Građanskog odjela VSRH (15. lipnja 2020.).", to isti kao takvi, osim što su u smislu odredaba Zakona o sudovima (Narodne novine, broj: 28/13, 33/15, 56/15 i 3 67/18) pravno obvezujući, predstavljaju i novu činjenicu sukladno kojoj tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, pa je sud prvog stupnja u smislu odredbe čl. 190 ZPP-a, odlučio kao u izreci pobijanog rješenja.

I po mišljenju drugostupanjskog suda, novi Orijehtacijski kriteriji mogu biti osnova za preinaku tužbe sukladno čl. 192. st. 2. ZPP.

Naime, tužba se može preinačiti samo do zaključenja prethodnog postupka. No, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

Zauzimanje novog pravnog shvaćanja od strane najvišeg suda našeg pravnog poretka, a kako je to učinjeno na sjednici Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Su-IV-47/2020-5, treba tumačiti kao okolnost koja tužiteljici daje pravo da preinači tužbu i nakon zaključenja prethodnog postupka jer je bez svoje krivnje nije mogla preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž-2107/20 od 9. studenog 2020.

OVRŠNI POSTUPAK

OBUSTAVA OVRHE

Ovršni zakon (Narodne novine br.112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20)

Članak 72. stavak 2.

Zakon o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine br. 68/18, 2/2020, 47/20, 46/20, 83/20, 133/20)

Članak 22. stavak 1.

Sud će obustaviti ovrhu ako ovrhovoditelj u određenom roku nije postupio sukladno zaključku kojim je pozvan da predujmi trošak naknade za provedbu osnove za plaćanje određen čl. 22. st. 1. Zakonom o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima obzirom da se bez toga ovrha ne može provesti.

„Kako je sud prvog stupnja zaključkom posl. br. Ovr-6509/2018-45 od 18. srpnja 2019. pozvao ovrhovoditelja da predujmi trošak postupka i to trošak naknade za provedbu osnove za plaćanje određen čl. 22. st. 1. ZPONS-a, u roku od 15 dana, a ovrhovoditelj u određenom roku nije postupio sukladno navedenom zaključku, pravilno je sud prvog stupnja odlučio pobijanim rješenjem na način da je obustavio ovrhu određenu navedenim rješenjem o ovrsi sukladno čl. 14. st. 1. i 2. OZ-a, obzirom da se bez toga ovrha ne može provesti sukladno čl. 22. st. 2. ZPONS-a.

Naprijed citiranim člankom 22. st. 1. ZPONS-a je predviđeno da je ovrhovoditelj dužan uplatiti predujam za provedbu osnove za plaćanje te, suprotno navodima ovrhovoditelja, ZPONS ne čini razliku u postojanju obveze uplate predujma u situaciji kada ovrhovoditelj sam podnosi osnovu za plaćanje Agenciji ili kada to čini nadležno tijelo, odnosno sud u ovom predmetu.“

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj Gž Ovr-2960/19-2 od 10. prosinca 2019.

OVRHA RADI NAPLATE TROŠKOVA PARNIČNOG POSTUPKA IZ PREDMETA SMETANJA POSJEDA

Ovršni zakon (Narodne novine br. 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08, 139/10, 154/11, 70/12)

Članak 46. stavak 1. točka 5.

Zakon o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19)

Članak 444.

Na određivanje ovrhe radi naplate troškova parničnog postupka temeljem rješenja o smetanju posjeda ne primjenjuje se rok od 30 dana.

„Ovršenik u žalbi navodi da je prijedlog za ovrhu nepravovremeno podnesen čime sadržajno ističe žalbeni razlog iz čl. 46. st. 1. toč. 5. OZ. Međutim, i taj žalbeni navod ovršenika nije osnovan. Naime, odredbom čl. 444. ZPP propisno je da tužitelj gubi pravo da u ovršnom postupku zahtijeva ovrhu rješenja kojim se tuženiku po tužbi zbog smetanja posjeda nalaže izvršenje određene radnje, ako nije zahtijevao ovrhu u roku od trideset dana nakon proteka roka koji je rješenjem određen za izvršenje te radnje.

Dakle, iz odredbe čl. 444. ZPP proizlazi da je rok od trideset dana propisan samo za podnošenje prijedloga za ovrhu za izvršenje radnje koja je naložena u rješenju o smetanju posjeda tako da se taj rok ne odnosi na tražbinu nadoknade troškova parnice zbog smetanja posjeda. Slijedom toga, prijedlog za ovrhu koji se odnosi na tražbinu s osnova troškova parničnog postupka iz parnice radi smetanja posjeda nije nepravodobno podnesen, tako da su i ti žalbeni navodi ovršenika neosnovani.“

Županijski sud u Zagrebu poslovni broj Gž Ovr-3030/2019-3 od 28. siječnja 2020.

PRISILNO ZASNIVANJE ZALOŽNOG PRAVA

Ovršni zakon (Narodne novine br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20)

Članak 296.

Članak 80.b

Odredba čl. 80.b odnosi se na pojedinačno određeni postupak namirenja, odnosno osiguranja određene tražbine u pravnom odnosu između određenog ovrhovoditelja/predlagatelja osiguranja i ovršenika/protivnika osiguranja, bez obzira na okolnost je li glavnica tražbine koja prelazi 20.000 kn svoju osnovu ima u jednoj ili više ovršnih isprava.

Prvostupanjski sud je (toč. I. izreke) odbio kao neosnovan prijedlog predlagatelja osiguranja od 31. prosinca 2019. za prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja, a toč. II. izreke naložio zemljišnoknjižnom odjelu istog suda zabilježbu odbijenog prijedloga za osiguranje prisilnim zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja (stanu na II katu desno u stambenoj zgradi u Zagrebu, Pavla Hatza 18).

U žalbi, izjavljenoj iz svih zakonom predviđenih razloga, predlagatelj osiguranja se zalaže da se uvaži žalba, preinači pobijano rješenje i prihvati prijedlog za osiguranje, a podredno ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno odlučivanje, uz naknadu troška žalbe.

Žalba je osnovana.

Prema odredbi čl. 80. b. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine", br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, dalje OZ) sud će prijedlog za ovrhu na nekretnini odbiti ako glavnica tražbine radi čijeg se namirenja traži ovrha ne prelazi iznos od 20.000,00 kn, osim ako je prijedlog

podnesen radi prisilnog ostvarenja tražbine radi zakonskog uzdržavanja ili tražbine radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom.

Prvostupanjski sud je odbio kao neosnovan prijedlog za osiguranje jer je u primjeni navedene odredbe smatrao bitnim da je svaka od tri novčane tražbine (temeljena na tri rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika), koju predlagatelj osiguranja ima prema protivniku osiguranja, manja od 20.000,00 kn.

Okolnost da je zbroj glavnica veći od 20.000,00 kn, na što upire žalba, je otklonio jer „bi predstavljalo izigravanje čl. 80.b OZ“.

Revizijski sud je ocijenio važnost navedenog pravnog pitanja za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, o čemu postoji različita praksa drugostupanjskih sudova.

Stoga je o problemu prisilnog zasnivanja založnog prava na nekretnini na temelju više ovršnih isprava Vrhovni sud Republike Hrvatske izrazio pravno shvaćanje (u odlukama posl. br. Rev-5005/2019-2 od 29. siječnja 2020. i posl. br. Revd 1907/2020-2 od 25. kolovoza 2020.), prema kojemu:

„Prema odredbi čl. 296. OZ, na osnovi ovršne isprave kojom je utvrđena novčana tražbina predlagatelj osiguranja ima pravo tražiti osiguranje te tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja. Prema odredbi čl. 290. OZ, na osiguranje tražbine na odgovarajući se način primjenjuju odredbe ovog Zakona o ovrsi radi ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 80.b st. 1. OZ, sud će prijedlog za ovrhu na nekretnini odbiti ako glavnica tražbine radi čijeg se namirenja ovrha traži ne prelazi 20.000,00 kn, osim ako je prijedlog podnesen radi prisilnog ostvarenja tražbine radi zakonskog uzdržavanja ili tražbine radi naknade štete uzrokovane kaznenim djelom.

Dakle, navedene odredbe odnose se na pojedinačno određeni postupak namirenja, odnosno osiguranja, određene tražbine u pravnom odnosu između određenog ovrhovoditelja /odnosno predlagatelja osiguranja/ i ovršenika /odnosno protivnika osiguranja/, bez obzira na okolnost je li glavnica tražbine koja prelazi 20.000,00 kn svoju osnovu ima u jednoj ili više ovršnih isprava. U tom smislu pravilno je pobijanim rješenjem određeno osiguranje tražbine čija glavnica prelazi 20.000.00 kn zasnivanjem založnog prava na nekretnini protivnika osiguranja, iako ta tražbina u pravnom odnosu između predlagatelja osiguranja i protivnika osiguranja svoju osnovu ima u više ovršnih isprava.“

Budući da pobijano rješenje nije u skladu s navedenim pravnim shvaćanjem, valjalo je primjenom odredbe čl. 380. toč. 3. ZPP ukinuti pobijano rješenje I predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Županijski sud u Zagrebu broj Gž Ovr-284/2020 od 3.studenog 2020.